

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 6 (225)
ЧЕРВЕНЬ
2023 РОКУ

СТАРШИЙ ЄПИСКОП УЦХВЕ АНАТОЛІЙ КОЗАЧОК: ПРОДОВЖУЄМО СЛУЖИТИ НАШИМ ЛЮДЯМ ТА ШИРИТИ ІСТИНУ!

Старший єпископ УЦХВЕ Анатолій Козачок у рамках робочої зустрічі обговорив з очільником ПЦУ митрополитом Єпіфанієм в Митрополитському домі в Києві ряд питань.

Священнослужителі розглянули релігійну ситуацію загалом в країні та співпрацю конфесій, торкнулися питань капеланської підтримки військовослужбовців тощо.

На завершення учасники зустрічі обмінялися пам'ятними подарунками, зокрема старший єпископ подарував митрополитові видання «Історія п'ятидесятництва в Україні».

А день перед тим старший єпископ УЦХВЕ відвідав Патріарший собор Воскресіння Христового в Києві для зустрічі з Главою Української Греко-Католицької Церкви Святославом Шевчуком. «Завдяки єдності церков Україна має майбутнє, адже в нас спільне бачення для добра нашої нації», — наголосив

Анатолій Миколайович.

Глави Церков обмінялися думками щодо суспільних тенденцій та обговорили ряд тем щодо освітніх, душпасторських та благодійних справ. «Солідарність між нашими громадами в перші місяці війни була рятівною для нас», — зауважив представник УГКЦ.

Учасники зустрічі домовилися дослідити можливі шляхи співпраці в душепопечуванні людей, які постраждали внаслідок війни.

У зустрічі також взяли участь перший заступник старшого єпископа УЦХВЕ Віталій Яцюк, директор Департаменту зовнішніх та міжнародних зв'язків УЦХВЕ Юрій Кулакевич та керівник Департаменту зовнішніх зв'язків УГКЦ в Україні Олекса Петрів.

На завершення зустрічі старший єпископ УЦХВЕ подарував очільнику УГКЦ видання «Історія п'ятидесятництва в Україні», пам'ятну медаль з нагоди 100-річчя п'ятидесятницького пробудження в Україні та прийняв подарунок у відповідь.

chve.org.ua.

ХАРКІВСЬКА ЦЕРКВА «СВЯТА ТРИЦЬЯ» 20 РОКІВ ТОМУ РОЗПОЧАЛАСЯ З ВОСЬМИ ЛЮДЕЙ

Церква «Свята Трійця» у м. Харкові відсвяткувала 20-річчя з дня відкриття. Численні гості радо вітали церкву і бажали благословень надалі.

це не перешкоджало людям приходити до Бога. Служителі бачили Господню дію і благословення на кожному кроці. Якось пастор відчув бажання зупинитися в одному місці та помолитися Богу. Згодом саме там і звели новий дім молитви.

«До початку повномасштабної війни ми мали багато служінь, проєктів і планів, але війна внесла свої корективи. 80% членів церкви виїхали до різних міст України та за кордон. Проте це нас не зупинило. Із 24 лютого і до сьогодні ми активно служимо: щодня роздаємо продуктивні набори в Харкові та області, проповідуємо Боже Слово, відкриваємо нові церкви, проводимо дитячі свята, служимо у в'язницях, шпиталях, будинках для людей похилого віку», — розповідає Ілля Петрович.

До церкви приходять нові люди, які щиро шукають Бога і бажують Йому служити.

Влада Герасим.

Від початку пастором служить нинішній старший пресвітер Харківського обласного об'єднання УЦХВЕ Ілля Герасим. Ще в юності йому пророкували, що він стане пастором. Так і сталося. Тоді, у 2003-му, його разом із ще вісьма вірянами благословили на відкриття нової церкви.

Молодий пастор докладав усіх зусиль, щоб розпочати будівництво дому молитви. Це був складний шлях: спершу орендували приміщення для служіння. Умови були важкими: влітку неможливо працювати, а взимку так холодно, що важко було тримати мікрофон. А ще протікав дах... Та

ВАРШАВА: ТИСЯЧІ ЛЮДЕЙ НА НАЦІОНАЛЬНОМУ МАРШІ ЗА ЖИТТЯ ТА РОДИНУ

У неділю, 18 червня, вулицями Варшави пройшов Національний марш за життя та родину під гаслом «Діти — майбутнє Польщі». Цього ж дня подібні заходи відбулися і в інших польських містах, зокрема у Кракові, Вроцлаві, Катовіце, Познані, Серадзі та Жарах. До вересня такі марші мають відбутися у кількох сотнях польських міст.

«Ми тут, щоб дати Польщі, Європі та світу публічне засвідчення прихильності до справжніх цінностей», — сказав Павел Оздоба, голова Центру життя та сім'ї, організатор маршу. — Марш є проявом підтримки шлюбу як союзу між чоловіком і жінкою. Це не лише можливість популяризувати сім'ю, але й спосіб показати актуальність певного культурного

зразка. Важливо відстоювати ці цінності. Сім'я — це унікальна соціальна одиниця, місце, де відбувається диво народження».

«Сім'я — це перше місце виховання молодого покоління. Ми хочемо показати, що сім'я — це сила, зв'язок і, насамперед, любов», — зазначив інший учасник маршу.

slvoproslovo.info.

У ЄВРОПІ СОЦІАЛЬНІ СЛУЖБИ ВІДБИРАЮТЬ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ

Ірина Сулова, представниця омбудсмена з прав дітей, сім'ї, молоді та спорту, в інтерв'ю для проєкту Радіо Свобода «Ти як?» розповіла про ситуацію з відбиранням українських дітей в європейських країнах.

Вона зазначила, що внаслідок різниці у законодавствах у Європі стаються ситуації, коли дитину відбирають від людей, з якими вона

там перебуває. Уже зареєстровано 240 такого роду випадків. Один із типових сценаріїв — мати залишилася працювати в Україні, а дитину відправили в евакуацію з бабусею, яка не має довіреності на представлення інтересів, а тому європейське законодавство не визнає її за родичку.

«Це недоробки з боку України», — зазначає Ірина Сулова. Вона стверджує, що в Україні необхідно було повідомити громадян про вимоги європейського законодавства. Наприклад, людина, яка досягла 65-річного віку, не може бути опікуном в Італії або Франції. Офіс омбудсмена активно вирішує проблему, співпрацюючи з міжнародними організаціями, щоб надати правову допомогу сім'ям.

«У разі виникнення таких ситуацій необхідно звернутися до консульського відділу. Консули здійснюють офіційне представництво України за кордоном, — пояснює пані Сулова. — Можна звернутися також до Офісу уповноваженого з прав людини для допомоги у вирішенні цього питання».

Радіо Свобода.

ХАЙ СЛОВО БОЖЕ СПРАВДЖУЄТЬСЯ В ЖИТТІ

18 червня відбулася чергова робоча поїздка єпископа Юрія Веремія. Цього разу — до Великобританії. У місті Велінборо в церкві «Нове Життя», яка розпочала свою діяльність у грудні 2022 року як частина УЦХВЕ, відбулося урочисте святкове богослужіння.

Четверо сімей, в яких разом виховується 16 дітей, принесли своїх немовлят перед Божим лицем для молитви благословення. Особливо згадували цього дня, коли в багатьох країнах

відзначається День батька, і протатусів, ревно помолитися за них. Рукопоклали на служіння пресвітера Антона Мещерякова, на служіння диякона — Володимира Кучму та Олега Мороза. Благословили

на служіння керівника молоді Юрія Мещерякова. Після слів настанови єпископа Юрія Веремія разом із пастором Михайлом Дреном звершили молитву благословення. Переважна більшість членів церкви — вихідці з церкви ХВЕ «Нове Життя» з м. Борислава, де пастором служить Михайло Дрен. Тож їм особливо приємно було зустрітися з ним.

Після богослужіння вся церква зібралася на пікнік на природі. Спілкування тривало до пізнього вечора — бо добре дітям Божим бути разом.

Вітаємо церкву з чудовим святим рукопокладенням, вітаємо дорогих братів-служителів і їхні сім'ї. Бажаємо плідної праці з повною посвятою на ниві Божій. Хай Слово Боже, записане в Мр. 16:20, справджується і в вашому житті: «І пішли вони, і скрізь проповідували. А Господь помагав їм, і стверджував слово ознаками, що його супроводили. Амінь».

«ВИ — БОЖІ ЛЮДИ Й ПОТРЕБУЄТЕ АКТУАЛЬНОГО СЛОВА» — ПАСТОР ЗІ США КАРТЕР КОНЛОН РАЗОМ ЗІ КОМАНДОЮ ПОСЛУЖИВ НА КОНФЕРЕНЦІЇ У ЛЬВОВІ

Переосмислення відомих біблійних текстів, молитва, душевна атмосфера та корисний досвід — це далеко не повний перелік переживань та вражень, які подарувала конференція «Бог є наша надія», що відбулася на базі церкви «Голгофа» у м. Львові. Захід об'єднав учасників з п'ятьох областей України, яким служили подружжя Конлон зі США, подружжя Кеседі з Ірландії та члени їхньої команди.

Відкриваючи захід, старший пресвітер Львівщини Володимир Якимів привітав присутніх та закликав до молитви. Після чого надав слово першому заступнику старшого єпископа УЦХВЄ Віталію Яцюку, який нагадав присутнім, що Бог є джерелом надії. Він навів багато прикладів, коли люди надіялись на Бога і не посоромились, та закликав ще більше триматися надії на Святого, бо вона ніколи не підведе.

Василь Войтович, представник Асамблеї Бога США, який ще донедавна був президентом Євангельського теологічного університету в м. Києві, представив гостей конференції. Він коротко розповів про пасторів Картера Конлона з США та Ніка Кеседі з Ірландії, познайомив присутніх з Пітером Соренсоном,

християнином-бізнесменом з Вол-Стріт, та іншими членами команди.

Пастор Нік Кеседі розпочав свою промову зі слів підтримки українців у час війни. Він розповів, як церкви Ірландії постійно підтримують біженців з України, та про щирі молитви, які звершують ірландці за народ України. І закликав присутніх прив'язати себе до Слова Божого, а не до проблем чи переживань, через які ми проходимо. На прикладах із власного життя проповідник пояснив, як важливо наповнюватися Словом Божим і твердо триматися за обітницю, які дав нам Бог.

Богдан Левицький, директор Департаменту душепопечування УЦХВЄ, коротко презентував книгу «В обіймах батька». Ця книга може слугувати своєрідним підручником для пасторів, бо пропонує цінні

рекомендації та поради, як працювати із травмованими внаслідок війни людьми.

Друга частина конференції була присвячена семінарам у групах. Служителям служили Пітер Соренсен та Картер Конлон, а їхнім дружинам — Тереза Конлон та Кетрін Кеседі.

Тереза Конлон поділилася власним досвідом служіння та на основі тексту від Ів. 8: 3-11, де Ісус прощає грішницю, нагадала про Боже серце, повне любові до людини. Вона зосередила увагу на тому, що та жінка повернулася до свого середовища зміненою і могла будувати нові, правильні стосунки. Ісус не засудив її, а спрямував на істину. Свою промову Тереза Конлон закінчила словами: «Тільки після зустрічі з Ісусом ми повертаємося зміненими людьми. Ісус тут, щоб служити нам у наших особистих потребах!».

Кетрін Кеседі закликала сестер бути сильними, любити Бога та підтримувати одна одну. На основі прикладу про воскресіння сина шунамітянки вона нагадала християнкам про чудову можливість приносити всі свої переживання й болі до кімнати молитви, адже Бог має силу змінити все і навіть воскресити з мертвих.

У третій частині старший пресвітер Волинського об'єднання УЦХВЄ Михайло Близнюк закликав присутніх до молитви за Україну. Провели також збір пожертв для мешканців Херсонщини, які потребують допомоги.

Пастор Картер Конлон коротко поділився думками про те, яку людину Бог вибирає для впливу на суспільство у час страждань. Наприкінці промови він закликав присутніх звершити молитву за цілення. Завершив конференцію подяками та щирою молитвою старший пресвітер Івано-Франківського обласного об'єднання УЦХВЄ єпископ Юрій Веремій.

Активним учасником конференції став гурт «Вихід» із церкви «Живої надії» м. Львова.

ТРИ СПОСОБИ РЕАГУВАТИ НА НЕВДАЧУ

Через те, що ми живемо в недосконалому світі, ми всі часом зазнаємо невдач у служінні. Лідери церков — не виняток.

Але невдача не обов'язково повинна бути фатальною. І Юда, і Петро зреклись Христа і зазнали невдачі в останній години земного життя Ісуса.

Юда відкинув Божу милість і вбив себе. Але Петро прийняв милість Божу і став лідером церкви. Петро проілюстрував три ключі до відновлення після особистих невдач.

Горе

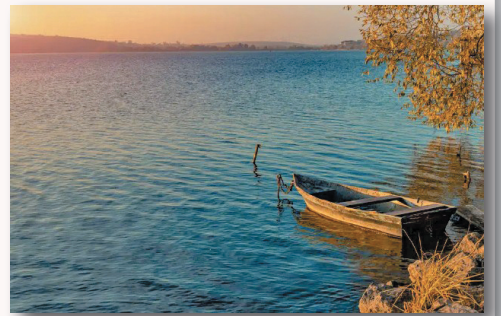
Ви не можете обійти невдачу або переступити через неї. Ви повинні пройти через неї. Ви робите це через скорботу. Коли півень прокукував втретє і Петро зіткнувся віч-на-віч зі своєю невдачею, Біблія говорить, що він «вийшов надвір і гірко заплакав» (Мт. 26:75).

Уявіть, яким розчарованим почувався Петро. Він провів із Сином Божим три з половиною роки. Бачив, як Ісус творив чудеса, цілював людей, воскресив мертвих і навчав так, як ніхто інший. Проте коли його відданість Ісусу була піддана випробуванню, Петро відкрікся, боячись, що подумают трое незнайомих. Але він визнає свою невдачу. Він упокорюється, і Бог цілює його.

Дозвольте іншим підтримати вас

Петро міг би ізолюватися після своєї невдачі. Але це найгірший вибір, який ми можемо зробити. Біблія розповідає, що Петро був з іншими учнями через два дні, коли почув про порожній гріб (Мр. 16:10). Насправді протягом наступних 50 днів після невдачі він постійно був зі своєю маленькою групою, командою учнів.

Коли ми зазнаємо невдачі, ми хочемо зберігати її в таємниці, але це найгірше рішення. Не потрібно розповідати про невдачу всім, але потрібно

розповісти кільком людям, які вас люблять, будуть молитися і підтримувати вас. Ось чому вам потрібна група людей, яким ви довіряєте.

Покладіть свої турботи на Ісуса

Петро зрозумів милість Ісуса, бо відчув її на власному досвіді. Він починає свій перший лист потужним віршем про Божу милість і надію, яку воно приносить: «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що великою Своєю милістю відродив нас до живої надії через воскресіння з мертвих Ісуса Христа» (1 Петр. 1:3).

Пізніше він повертається до милосердя Бога, закликаючи своїх читачів: «Покладіть на Нього усю свою журбу, бо Він опікується вами» (1 Петр. 5:7).

Як це — покласти свої турботи на милість Бога? Коли ви віддаєте турботу, ви втрачаєте відчай. Тому що саме тоді Ісус починає діяти. Не дозволяйте невдачі стати кінцем того, що Бог робить у вашому житті. Замість цього поsumуйте, заручіться підтримкою інших і покладіть свої турботи на Ісуса. Тоді Бог дасть вам новий початок.

Рік Воррен.

ДЕЛЕГАЦІЯ З ЧЕХІЇ ВІДВІДАЛА БУЧУ ТА РАЗОМ ІЗ ПРЕДСТАВНИКАМИ ВРЦІРО ПОБУВАЛА У ЦЕРКВІ «БОЖИЙ ДІМ»

Делегація чеських релігійних діячів із візитом солідарності відвідала Київщину.

Разом із представниками Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій 7 червня 2023 року вони провели зустріч у храмі Святого апостола Андрія Первозваного у місті Бучі. А потім відвідали молитовний будинок УЦХВЄ «Божий Дім» (пастор Володимир Великий). Навесні 2022 року в цю церкву російський бойовий гелікоптер поціливі боєприпасами, які не розірвалися та лише частково пошкодили будівлю. У відновленому молитовному будинку представники України та Чехії мали неформальне спілкування під час фуршету.

Серед чеських гостей були спеціальний посланець МЗС Чехії з питань Голокосту, міжконфесійного діалогу та свободи віросповідання Роберт Рехак, генеральний секретар

Чеської екуменічної ради церков Петр Ян Вінш, головний регіональний рабин, інтелектуал і письменник Кароль Сідон, старший Синоду Євангельської Церкви Чеських Братів Павло Покорний, експерт Міжнародного альянсу свободи віросповідання та переконань, юрист Евеліна Очаб.

До спілкування приєдналися також посол Чеської Республіки в Україні Радек Матула, перший заступник голови Державної служби України з етнополітики та свободи совісті Віктор Войналович, старший пресвітер Київського міського об'єднання УЦХВЄ Сергій Вознюк та голова правління Інституту релігійної свободи Олександр Заєць.

Нагадаємо, що у травні цього року місце масових поховань жителів Бучі, яких замордували російські окупанти, відвідала делегація Всесвітньої Ради Церков у супроводі представників ВРЦІРО.

vrciro.org.ua.

ХРИСТОС — НАША НАДІЯ, МОЛИТВА — НАША ЗБРОЯ

10 червня у багатостраждальній Бучі пройшла Національна молитва за Україну, що дуже символічно. За словами організаторів, Бог дає нам, християнам різних конфесій, унікальну можливість — у складні часи об'єднатися Словом Божим для спільної молитви. Молитва — це наша зброя.

Вшанувавши пам'ять всіх загиблих хвилиною мовчання, учасники попросили благословення в кожну українську родину в пісні. А

скоро святкуватиме перемогу. «Весь світ вас підтримує, а найголовніше — Бог із вами», — наголосив промовець.

Старший єпископ УЦХВЄ Анатолій Козачок закликав молитися за керівництво країни: «Об'єднання України задля перемоги — це робота Бога. Господь дав нам владу, і ми повинні молитися за неї. На них зараз спрямований великий тиск диявола, але наш обов'язок — благословляти їх в молитві», — підкреслив старший єпископ.

За різні молитовні потреби присутні вели у молитві Пилип Савочка, старший єпископ церков «Спасіння», Григорій Комендант, голова Біблійного товариства України, владика Єфрем, єпископ Васильківський, вікарій Київської єпархії (ПЦУ).

За Божий захист молився Віталій Кривецький, єпископ Римо-Католицької Церкви. Згадавши випадок, коли Ісус плив з учнями в човні під час бурі, він підкреслив, що в складні часи Ісус із нами і завжди вміє рятувати.

У піснях прославляли Господа і просили благословення та миру для України групи прославлення різних церков, дітки та хори.

Єпископи, пастори й служителі церков різних конфесій продовжували молитися за тих, хто когось або щось втратив, за військових, волонтерів, капеланів, дітей, лікарів, за справедливий мир та захист нашої країни.

У завершальній молитві Девід Гасавей просив перемоги України над ворогом.

Павло Куценко.

СІМ ІСТИН ПРО ПОКЛИКАННЯ

Нині для багатьох поняття «бути віруючим» і «слідувати за Христом» перетворилися на дотримання певних традицій або форм. Дуже багато людей вважають, що вірять у Бога з дитинства. Проте перед кожним залишається відкритим питання: «Навіщо ми живемо?». Люди можуть відповідати по-різному: щоб виховати онуків, здобути освіту, посадити дерево, побудувати будинок, народити дітей! Усі ці речі хороші, але їх не можна вважати сенсом життя. Досягнення таких цілей подібне до бажання дійти до горизонту — скільки до нього не наближайся, він усе одно залишатиметься попереду.

Якими б не були наші потреби й бажання — праведні чи ні, глобальні чи локальні, альтруїстичні або егоїстичні, ми не можемо визначити сенс свого життя самі, у відриві від Того, Хто нас створив. Сенс нашого життя ніяк не може бути замкнутим на якихось наших розуміннях чи амбіціях, на наших бажаннях або потребах. Є безліч речей, яких ми насправді потребуємо. Ми повинні прагнути до того, щоб їх досягти, але життєвою метою вони стати не можуть.

Відповідь про сенс життя має лише його Автор

Внутрішня порожнеча супроводжує життя людини, яка не знайшла свого покликання в Бозі. Кожен із нас має певне покликання, певне призначення, те, що ми повинні зробити протягом життя. Мужі Писання мали у своєму житті мету. Вони знали не лише те, що їх покликано Богом, але й знали про своє призначення. У Біблії можна знайти підтвердження, що Бог знає покликання кожної людини, коли та тільки зачата. У першому розділі Книги пророка Єремії читаємо, що Бог каже пророкові: «Ще поки тебе вформував в утробі матерній, Я пізнав був тебе, і ще поки ти вийшов із нутра, тебе посвятив, дав тебе за пророка народам!» (Єр. 1:4-5).

Виходить, що задовго до народження Єремії Бог покликано його на пророче служіння. Чи означає це, що Єремія став пророкувати, як тільки народився? Або що він виявив своє покликання в дитячому віці? Ні, звичайно ж. Річ у тому, що для того, аби людина ввійшла у покликання, яке Бог їй визначив, потрібно пройти певний шлях.

Коли в церквах учать про покликання, більшість віруючих болісно міркує: «Хто я? Апостол чи пророк?». Це схоже на вагання дітей, які ніяк не можуть визначитися з майбутньою професією: ким бути — космонавтом чи президентом.

Час дитинства минає, і люди розуміють, що не всі покликано бути пророками, не всі апостоли і не всі вчителі. Покликання в кожного — індивідуальне. Доля в кожного своя. У цьому відкривається Боже різноманіття. Для кожного народженого на цій землі є геніальний Божий план.

Тисячі християн просто ходять до церкви щонеділі, сидять там, а потім ідуть. І називаються вони «прихожани». Член Тіла Христового — це щось більше, ніж просто відвідувач церкви. Член Тіла Христового подібний органу в людському організмі. Кожен член в організмі має своє призначення. І немає жодного непотрібного. Якщо людина знає, що вона покликана, то буде намагатися дізнатися, до чого. Якщо ж людина навіть не здогадується, що в Бога є для неї якийсь особливий план, то життя її буде подібне до човна без весел і без мотора — кудись хвилює прибіє.

Усі покликано, але не всі знають, у чому полягає їхнє покликання. Але фактом є й те, що ніхто, крім вас самих, не зможе в цьому розібратися. Пастор і старші служителі не можуть знати про Боже

призначення для кожного в церкві. Якщо хтось це не визначився зі своїм покликанням, це не означає, що його нема. Є кілька рекомендацій, які я хочу запропонувати тим, хто насправді хоче знайти своє призначення й виконати його.

Принципи покликання: невідмінність

«Бо дари й покликання Божі невідмінні» (Рим. 11:29). Деякі тлумачать цей уривок із Писання так: «Навіть якщо я не правий, навіть якщо я піду від покликання, але якщо воно від Бога, то все одно все станеться».

Невже хтось думає, що Бог — насильник над нашою волею і, незважаючи на наші рішення, Він все одно змусить нас зробити те, що хоче? Це не правильне тлумачення. Наявність покликання не означає, що воно здійсниться в будь-якому разі. Річ у тому, що це покликання невідмінне, воно не змінюється і не скасовується, але людина сама може не зробити дурниць або відмовитися від нього. Багато людей сьогодні, як і біблійний Йона, знають своє покликання й намагаються від нього ухилитися. Покликання в житті Йони було навіть тоді, коли він не хотів його виконувати. Бог не відміняв і не змінював цього покликання.

Іноді люди думають: «Я не хочу цього робити. Може, і Бог передумає». Але Бог так не вважає, тому що написано, що покликання невідмінне. Люди найчастіше самі бувають причиною того, чому невідмінне покликання не виконується в їхньому житті.

Принципи покликання: віра

«Вірою Авраам, покликаний на місце, яке мав прийняти в спадщину, послухався та й пішов, не відаючи, куди йде» (Євр. 11:8). Є велика різниця між вірою й знанням. Люди думають, що якщо вони покликано, то Бог повинен заздалегідь їм покроково відкрити весь життєвий шлях. Але у виконанні свого призначення ми не можемо обійтися без віри. У покликання люди входять вірою. Ніколи не буває так, що одночасно відкриваються всі двері й усе дається легко й просто. Є моменти, коли тільки крок віри й потрібен.

Покликання й віра нероздільні. Багато з тих, хто стає на коліно служіння й пройшов якісь складні віхи у своєму служінні, якби знав про все заздалегідь, напевно б, не погодився на це. Але коли щось раптово приходить у наше життя, уже немає часу лякатися, ми молимося і бачимо Божу допомогу. Ми можемо іноді проходити через дуже важкі моменти, але на кожному етапі Бог дає надприродну підтримку, благодать, зміцнення, завдяки яким ми можемо все пройти.

Без віри догодити Богові неможливо. Є безліч речей, які ми можемо не розуміти, проте робимо. На те вона й віра.

Принципи покликання: підготовка

Деякі люди дуже хвилюються, що через три-чотири

роки після увірування їх Бог усе ще не вживає. Але велике покликання починається з великої підготовки до нього. Згадайте людей Божих, людей Писання, які досягли великих висот. Мойсей, виводячи ізраїльський народ із Єгипту, не був вісімнадцятирічним хлопцем. Спочатку він прожив 40 років у Єгипті, а потім ще 40 років пас овець у пустелі. Коли йому виповнилося 80 років, Бог став говорити з ним. Як ви думаєте, чи був він покликаний від початку? Був. Проте він не увійшов у своє покликання одразу ж. Він спробував щось зробити заради свого народу своїми силами в 40 років, і це закінчилося тим, що йому довелося стати вигнанцем. Але до 80 років характер Мойсея вже дозрів, пустеля загартувала його. Гордість єгипетська відійшла. І коли Бог покликано його пасти овець Божих, він був до цього готовий.

Подивіться на життя Йосипа. Бог приготував його до служіння через неприємні обставини в його житті. Багато чого про своє покликання ми можемо знати заздалегідь і свідомо готуватися до цього. Щось інше Бог готує в нашому житті Сам, а ми можемо до певного часу не усвідомлювати цього.

Наприклад, апостол Павло народився римським громадянином, був фарисеєм, знав закон, володів двома мовами — івритом і грецькою. Надалі в його служінні все це дуже знадобилося. Але він не вивчав все це спеціально, щоб стати апостолом Ісуса Христа.

Якщо людина покликана кимось стати, це ще не означає, що вона вже цим є. Так було в житті Давида. Отримавши помазання, Давид не пішов скидати Саула, він повернувся до овець. Він нічого не зробив, щоб щось змінити, тому що знав, що якщо помазання єлеєм було від Бога, то треба бути просто слухняним Йому, а царство прийде у відповідний час.

Принципи покликання: час

Кожен у житті має час, який визначає його входження в призначення. Такі моменти не можна упустити. Коли я говорю про час, то не маю на увазі тривалих періодів. Я говорю про час, як про момент (віху). Є доленосні віхи, є розвилки, на яких багато вирішується. Є в нашому житті моменти, коли нам потрібно приймати якісь кардинальні рішення. Бог створює такі обставини, що ми не можемо відмовитися від прийняття рішення. Хтось сидить на валізах, щоб їхати на заробітки, і в цей час Бог промовляє: «Стій, Я тебе не посилав туди, не хочу, щоб ти їхав». Тоді людина може сперечатися з Богом, пояснюючи, як багато грошей зможе заробити, якщо поїде. Але якщо Бог каже, що не посилав, то Він не змінює Своє рішення, незважаючи на жодні мовляння.

Люди можуть триматися за свій бізнес, за становище, посаду, зв'язки або за щось. Але в житті кожного будуть часи, коли Бог поставить на різні шальки терезів покликання і... все інше. При всьому цьому Бог може все зберегти, нічого в нас не відбираючи, але тільки якщо ми Йому слухняні. Є момент, коли треба прийняти рішення — бути слухняним або свавільним. Це питання нашої волі — зробити те, що Бог сказав, чи робити те, що нам чи хочеться. І цього не можна відкласти, потрібно прийняти рішення, бо настав час.

Так було в житті Єлисея, коли Ілля просто кинув на нього свій плащ. Єлисею потрібно було прийняти рішення, щоб іти за Іллею. А в нього було поле, були працівники, було дванадцять пар волів. Єлисей зумів прийняти правильне рішення.

Ісус також кликав нас на служіння. Хтось знаходив відмовку й не йшов за Ним, а Його учні залишили все й пішли.

Я не можу остаточно підтвердити це з богословського або доктринального боку, але мені здається: якщо людина проігнорує ці віхи, не прийме вчасно правильного рішення, потім їй буде важко все відновити. Деякі можливості не повторюються ніколи.

Принципи покликання: ціна

Ми ніколи не увійдемо в покликання, не бажаючи платити за це ціни. Шлях в небесне призначення встелений нашими жертвами. Ісус заплатив за нас високу ціну, і якщо ми платимо ціну за своє покликання, то тим самим показуємо, наскільки дорожжимо Його волі. Якщо людина нічим не хоче поступитися заради того, щоб бути слухняною Богом: ні грошима, ні насолодами, ні якимись іншими речами — це багато про що говорить. Якщо людина хоче й до Царства Небесного належати, і на землі жити на догоду плоті й світу, то ні про яке покликання не може йтися. Усе починається з жертви — і жертвою все закінчується. Ми жертвуємо гордістю й амбіціями — це хороша жертва. Ми жертвуємо своїм егоїзмом, бо інакше не зможемо увійти в покликання. Ми жертвуємо своїми особистими мріями й планами заради Божих планів щодо нас, бо інакше не можливо увійти в покликання.

У питанні входження в покликання в кожного

буде момент прийняття рішення, коли треба робити вибір. Одного разу від Авраама Бог попросив найдорожче — принести в жертву сина. Бог ніколи ні від кого не просив такого, тільки в Авраама, бо син був найдорожчим для нього. Але й у нашому житті можуть бути особисті «дітища» (наприклад, хобі, інтереси, робота). Якщо людина так присвячена роботі, що перестав молитися, читати Боже Слово, приділяти час Богу у своєму житті, то вона перестаралася, їй потрібно зупинитися або Бог її зупинить.

У житті кожного є моменти, коли потрібно чимось жертвувати. І кожен знає, від чого саме йому потрібно відмовитися. Коли ми хочемо виконати Христове покликання, нам доведеться заплатити цю ціну.

Принципи покликання: діла

Велике покликання завжди починається з вірності в малих справах: «Хто вірний у найменшому — і у великому вірний. А хто несправедливий у найменшому — і у великому несправедливий... І коли ви в чужому не були вірні — хто ваше вам дасть?» (Лк. 16:10-12).

Хтось може заявити: «Моє покликання бути великим апостолом». Можливо, й так. Ким би ми не були покликано, ми не можемо стати таким в одну мить. Людина не може бути ледарем і при цьому одного разу стати директором заводу тільки по вірі. У Японії, перш ніж людину ставлять на високу посаду, вимагають, щоб вона якийсь час попрацювала на кожній ділянці виробничого процесу. Інакше вона не зможе керувати, якщо не знатиме всієї кухні. Керівник не може бути просто теоретиком, він повинен бути практиком. Як ми можемо увійти у велике покликання, якщо не робили нічого малого. Як людина може мріяти про те, щоб бути опікуном великої кількості народу Божого, щоб досягти багатьох, якщо сама не може бути слухняною в малому, якщо в малому вона невірна?

Якщо вона не хоче служити невеликій кількості людей, то не варто мріяти про щось велике. Така людина не зможе увійти в покликання. Покликання буде (дивіться пункт перший), але через неготовність людини виконати його Бог введе в цю справу когось іншого.

Принципи покликання: етапність

Дуже часто, перш ніж увійти в покликання, потрібно навчитися допомагати рухатися в покликанні тим, хто йде попереду. Потім Бог обов'язково підніме ще когось, хто підтримає вас. Коли пророк Ілля покликано на служіння, той залишив усе й пішов слідом. Прийшов час, коли Ілля знав, що Господь забере його, і тому просив Єлисея залишити його, не ходити більше за ним. А Єлисей на це відповідав: «Живий Господь, і жива душа твоя, не залишу тебе». Він прийняв рішення служити Іллі, поки живий Господь і живий Ілля. Він міг би сказати: «Я вже сам можу вважатися пророком. Я був при Іллі, навчився від нього і пішов від нього, коли той сам мене попросив». Але Єлисей вважав своїм обов'язком служити Іллі, поки той живий. Багато людей підходили до нього й говорили, що Бог забере його пана на небо. Це були розумники, які мали одкровення й говорили правильні речі, але не успадковували помазання Іллі.

Як багато таких людей сьогодні, які отримують правильні одкровення, але не виконують їх і тому не бачать всієї слави Божої. Коли Ілля запитав Єлисея, що він хоче, той просив подвійного помазання. І хоча для Іллі таке прохання здалося надмірним, Бог відповів на бажання Єлисея. Господь завжди знаходив і використовував людей, готових не «просувати» себе, а підтримувати й допомагати комусь іншому. Будьте вірними в тому, щоб допомагати входити в покликання комусь, хто йде попереду. Потім Бог обов'язково підніме тих, хто підтримає вас.

Згадайте всі останні настанови Павла, коли він готувався йти «з арами». Він увесь час згадає про Тимофія, і зовсім не тому, що Тимофій був найрозумнішим, найдуховнішим або найобдарованішим. У Посланні до філіп'ян, 2:22, Павло говорить: «... він, немов батькові син, зо мною служив для Євангелії». Він не шукав свого. На його місці хтось міг би сказати: «Я втрачу себе, у мене не буде особистого «почерку» в служінні». Проте служачи комусь, зовсім не обов'язково втрачати особистість, але обов'язково потрібно втратити гордість, амбіції і егоїзм. Це Божий принцип — сьогодні треба бути Єлисеєм, який служить Іллі, а завтра ви зможете стати Єлисеєм, на якого впаде плащ із подвійним помазанням. Сьогодні ти — Тимофій, слухняний учень Павла, який робить усе, що йому кажуть. А завтра можеш стати єпископом Ефесу.

Є певні принципи, знаючи й виконуючи які, людина ввійде у своє покликання. Нехтуючи цими принципами, можна так ніколи й не пережити всю повноту життя в Христі.

Денис Подорожний.

ГОЛУБ — СИМВОЛ ПОВЕРНЕННЯ ДОДОМУ

Усі євангелісти описують хрещення Ісуса Христа у річці Йордані (Мт. 3:16; Мр. 1:10; Лк. 3:22; Ів. 1:32). Лука пише: «І Дух Святий злинув на Нього в тілесному вигляді, як голуб». Оскільки Святий Дух є Духом, то Він невидимий для нас. Однак тут Він набуває видимого вигляду, і, без сумніву, Його бачили люди.

Отже, одним із символів Святого Духа є голуб. Він передусім вказує на чистоту та невинність. Його образ під час хрещення Сина Людського означає, що Він є Духом святості й невинності. «Будьте... невинні як голубки» (Мт. 10:16), — до цього закликав Своїх учнів Ісус Христос. На відміну від багатьох інших птахів, скажімо, гравів, ворон, горобців, голуби ніколи не галасують, лише іноді милозвучно воркють.

Не випадково цюому птахові у Святому Письмі приділено значно більше уваги, аніж всім іншим. Повагу до голубів бачимо в пророчих та історичних книгах, у поетичній Писні над піснями та у Псалмах, де про них згадується з особливою любов'ю. «Коли б я мав крила, немов та голубка, то я полетів би й спочив!» (Пс. 54:7), — звертався Давид до Господа.

Ще в давнину люди помітили в голубів шляхетні риси. Ці птахи паруються довіку, виявляючи зворушливу подружню увагу та турботу.

Ознака повернення

Голуб як символ Святого Духа для віруючої людини також є ознакою її повернення додому. Колись Бог звів потоп на усю землю, і тільки праведний Ной зі своєю сім'єю та по парі з кожної звірини врятувалися в ковчезі. Коли вода заспокоїлась, Ной «послав від себе голубку, щоб побачити, чи не спала вода з-над землі. Та не знайшла та голубка місця спочинку

для стопи своєї ноги, і вернулась до нього до ковчезу, бо стояла вода на поверні всієї землі» (Бут. 8:9).

Коли птах через сім днів був випущений вдруге, то повернувся з оливковим листом у дзьобі (Бут. 8:11). Саме голуб з оливковою гілкою згодом став символом миру. Ной випустив голубку втретє, і вона до нього уже не повернулася. Очевидно, вода на землі спала так, що птах зміг повернутися до місця свого помешкання. Ной, знаючи цю особливість голуба — повертатися додому — саме тому її випускав його із ковчеза, щоб зрозуміти, коли нарешті земля звільниться від вод потогу.

Голубка — біблійний символ Святого Духа — шукала місця, щоб осісти на місці спочинку серед стихій світу. І коли його знайшла, то «більше до нього (тобто до Ноя) вона не вернулась» (Бут. 8:12).

Інстинкт дому

Одного разу Бог звернувся до Свого народу зі словами: «І відає бусел у повітрі

умовлений час свій, а горлиця й ластівка та журавель стережуть час прилету свого, — а народ Мій не знає Господнього права!» (Єр. 8:7). Горлиця згадується у переліку перелітних птахів. Усі природні процеси, які відбуваються у світі, підпорядковуються існуючим у ньому законам. Бог вживає укорінені й зрозумілі порівняння.

У згаданому вірші Слова Божого йдеться про птахів, які для перельоту у теплі краї та повернення додому керуються внутрішнім природним законом. Їх міграція на відносно великі відстані пов'язана із сезонною зміною екологічних або кормових умов чи особливостями розмноження. З території гніздування до території зимівлі і назад вони переміщуються щорічно. Такі переселення є способом їхнього життя.

Бог сказав Своему народові, що птахи відають умовлений час та стережуть його. На відміну від людини, у них немає аналітичного мислення, вони позбавлені можливості робити логічні висновки, проте абсолютно підпорядковані природним законам, від яких залежить їхнє існування.

Коли птахи відлітають у вирій, значить, невдовзі настане зима, коли повертаються із теплих країв — очікуємо потепління. Це ознака, за якою можна розпізнавати наближення тих чи інших процесів природи, невід'ємною частиною яких птахи є.

У згаданому вірші Біблії звучить Божий докір народові через те, що птахи живуть у гармонії із Його законами, а Його народ не розпізнає їх та не живе згідно з ними. Горлиця ставиться за приклад — у цього птаха особливо розвинене бажання завжди повертатися до місця постійного мешкання. Таку поведінку голубів пояснюють

наявністю у них «інстинкту дому».

Голубина пошта

Протягом тисячоліть людина вивела різні породи голубів, з різними забарвленнями, довжиною та формою оперення, здібностями. Ще п'ять тисяч років тому люди помітили властивість голубів безпомилково повертатися додому з інших місць, їхню виняткову пам'ять, бездоганне орієнтування на місцевості. Була заснована так звана голубина пошта.

Згідно зі статистикою, надійність такої пошти сягала дев'яносто відсотків. Тисячі років люди користувалися цією властивістю голубів, за сотні кілометрів доправляючи вісті в найкоротший термін, коли часто в будь-який інший спосіб зробити це було неможливо (скажімо, із зони ведення бойових дій в тил). Історія знає багато випадків, коли голуби-листоноші рятували людей. Приблизно півтори сотні років тому в Європі існували цілі станції голубиної пошти.

Місце спочинку — серце людини

Бог проголосив мир із людьми після того, як потоп очистив землю від нечестя. Голуб символізував Його Духа, який приніс радісну звістку про примирення Бога з людством. Безперечно, Бог все зробив заради примирення, проте люди не зуміли цього миру зберегти. Та й не дивно, бо досконале духовне примирення з Господом можливе лише через Ісуса Христа. І знаменно, що Святий Дух мав вигляд голуба під час хрещення Христа, цим самим знову символізувавши мир із Господом.

В Євангелії від Івана сходження Духа Божого на Ісуса Христа описується так:

«Іван бачить Ісуса, що до нього йде, та й каже: «Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере... Бачив я Духа, що сходив, як голуб, із неба, та зоставався на Ньому» (Ів. 1:29-32). За цією особливою ознакою Іван Хреститель міг безпомилково стверджувати, що Ісус — Агнець Божий, адже Дух Божий набув вигляду голуба (який завжди повертається додому), і сходить на Того, Хто є Його. На Того, «що на Себе гріх світу бере».

У притчі про блудного сина (Лк. 15) спасіння людини теж змальовується як повернення додому.

Нині Бог у Дусі Святій шукає місця спочинку для Себе. «Говорить Господь: небаеса — Мій престол, а земля — то підніжок для ніг Моїх: який же то храм, що для Мене збудуєте ви, і яке ото місце Його відпочинку? Та ж усе це створила рука Моя, і так все це сталося, говорить Господь! При тому дивлюсь Я на вбогого та на розбитого духом, і на тремтячого над Моїм словом» (Іс. 66:1-2).

Місцем спочинку для Нього є серце людини, яка глибоко впокорюється перед Ним, визнає та шанує Його Слово. Як і тоді, «коли земля була пуста та порожня, і Дух Божий ширяв над поверхнею води» (Бут. 1:2), Дух Святий витає над континентами та державами, містами й селами і, як голуб, шукає прихистку для Себе. Йому потрібне місце, вільне від стихій світу. Він хоче прийти в наше життя як у Свій дім, щоб згодом повернути нас до вічного Отчого дому.

Ігор Крошук.

МОВЧАЗНИЙ ДЖЕНТЛЬМЕН

На власному досвіді ходіння з Духом Святим я дізнався, що Він — джентльмен. Він ніколи не нав'язуватиме свою волю. Якщо ми відмовимося наблизитися до Нього, то Він мовчатиме.

Уже майже тридцять років я перебуваю в служінні, постійно подорожуючи різними країнами. За цей час я зауважив щось спільне у водіїв, що зустрічають мене в аеропортах. Вони завжди дуже добрі і допомагають, як можуть, завжди уважні до найдрібніших деталей, що стосуються мого перебування в тому чи іншому місці і часі, де я служу. Зазвичай вони не розмовляють зі мною дорогою, якщо тільки я сам не почну розмову. Вони чинять так тому, що пастори навчили їх не розмовляти зі мною, оскільки в мене може виникнути потреба попрацювати або підготуватися до служіння дорогою в машині.

За всі ці роки я зустрічав багато чудових водіїв із серцем слуги і дуже вдячний за них. Тому вирішив, що запитуватиму кожного водія про його сім'ю і служіння в церкві. Якщо я не почну говорити, усю дорогу ми можемо проїхати мовчки, не почавши жодної серйозної розмови.

Тут можна провести паралель з Духом Святим. Він не вступає з нами в розмову, поки ми самі першими не захочемо почути Його голос. Якщо ми не почнемо говорити з Ним, Він так і мовчатиме. Пам'ятаєте, Яків сказав, що Бог наближається до нас, коли ми наближаємося до Нього. Ми відповідаємо за те, щоб зробити перший крок. Нам необхідно показати намір вступити в дивне спілкування з Ним. Іншими словами, ми отримали найбільше запрошення з усіх колись запропонованих. Тепер справа за нами.

Багато вірних не знають про цю істину. З цієї причини я часто чую такі зауваження: «Чому Бог не розмовляє зі мною?» чи: «Бог роками не говорить зі мною». Чи шукають ці люди такого спілкування з Богом, про яке каже Біблія? Якщо ми хочемо наблизитися до Бога, ми повинні прагнути пізнати Його. Це означає, що ми повинні шукати дружби з Особою Його Духа.

Я закликаю вас активно шукати спілкування зі Святим Духом. Ви будете здивовані тим, як Він відповідає. Як багато з моїх водіїв, Він буде завжди поряд незалежно від того, почнете ви з Ним говорити чи ні, бо Він обцяв ніколи не залишати і не покидати вас (див. Євр. 13:5). Але якщо ви не звертатиметеся до Нього, найчастіше Він мовчатиме, і ви ніколи не зможете насолодитися повнотою Його присутності у вашому житті і усіма благами від спілкування з Ним.

Глибини Божі

«Ще багато чого маю сказати вам, але ви тепер не можете вмістити. Коли ж прийде Він, Дух істини, то наставити вас на всяку істину; бо не від Себе говоритиме, а буде говорити те, що почує, і майбутнє звістить вам. Він прославить Мене, бо від Мого візьме і звістить вам. Усе, що має Отець, — Моє; тому Я сказав, що від Мого візьме і звістить вам» (Ів. 16:12-15).

Ці слова Ісус вимовив, звертаючись до Своїх учнів перед розп'яттям; трохи пізніше тої ночі Ісуса заарештували римські солдати й відвели на суд, де Його прирекли на смерть. Очевидно, що в Його житті був період для найважливіших слів.

Зверніть увагу на те, що каже Ісус: «Ще багато чого маю сказати вам, але ви тепер не можете вмістити» (вірш 12). Ісус був усім для цих людей. Вони провели з Ним декілька років. Вони залишили свої сім'ї, друзів і роботу, щоб піти за Ісусом. Учні, ймовірно, гадали: «Що ми взагалі повинні зробити?». Тоді Ісус каже видатні слова, даючи обіцянку: «Коли ж прийде Він, Дух істини, то наставити вас на всяку істину» (вірш 13).

Іншими словами: «Хоч Я і з вами (тілом), ви не в тому становищі, щоб отримати усе, що Я маю вам дати. Але Я посилав вам Святого Духа, Він говоритиме Мої слова, Він відкриє вам Мою волю і приготує вас до того, що настає».

Яка обіцянка! Згадайте попередні слова Ісуса, сказані того самого вечора: «Але Я істину кажу вам: краще для вас, щоб Я пішов. Бо, якщо Я не піду, Утішитель не прийде до вас; а як піду, то пошлю Його до вас» (Ів. 16:7).

Бог не грається з нами, щоб ускладнити нам завдання, якраз навпаки. Кожен з нас бажає, щоб люди, яких ми любимо, знали нас близько. Те ж саме стосується Бога. Коли Ісус ходив по землі, Він був точним втіленням Свого Отця, доступним і відкритим для людини (див. Євр. 1:1-3; Кол. 1:15-19). Але, як ми знаємо, тепер Ісус сидить праворуч Отця на небесах. Святий Дух — це Особа Трійці, що перебуває на землі з Божим народом і в ньому. Тому, щоб пізнавати глибини Божі, нам необхідно пізнавати Його Духа — Духа істини.

Хома, що сумнівається

Коли Ісус воскрес із мертвих, десятеро учнів ховалися в кімнаті за зачиненими дверима. Несподівано з'явився Господь; учні були здивовані і шоковані. Ісусові навіть довелося переконувати їх, що Він не привид. Усі десятеро зраділи диву Його воскресіння і пізніше розповіли Хомі про подію, бо в момент появи Ісуса Хомі з ними не було. Почувши цю новину, Хома вимовив відомі слова: «Якщо не побачу на руках Його рани від цвяхів і не вкладу пальця мого в рани від цвяхів, і не вкладу руки моєї в ребра Його, не повірю» (Ів. 20:25).

Через кілька днів усі одинадцять учнів зібралися разом в одній кімнаті, коли несподівано знову з'явився Ісус. Перш ніж щось сказати чи зробити, Він звернувся до Хомі, немов кажучи: «Хомо, розберемося з твоєю проблемою невіри». Він сказав: «Дай палець твій сюди і подивись на руки Мої; подай руку твою і вклади в ребра Мої, і не будь невірним, але вірним» (Ів. 20:27). Хома відповів: «Господь мій і Бог мій!». І що йому на це відповідає Ісус? «Ти повірив, тому що побачив Мене; блаженні ті, що не бачили й увірували!» (Ів. 20:29).

По суті, Ісус каже: «Хомо, є благословенні люди, які повірять, навіть не побачивши». Я колись думав, що Ісус досить грубо з ним обійшовся. Хлопець і так вже покався, впав перед Ним на коліна, очевидно, що йому і так вже погано. Але Ісус дивиться на нього і каже: «Блаженні ті, що не бачили й увірували». Я не міг зрозуміти, чому Ісус так жорстко обійшовся з Хомою. Поки одного разу Господь не сказав мені: «Я не докоряв Хомі, Я просто казав те, що є. Я набагато ближчий з тими, хто знає Мене Духом Моїм, ніж із тими, хто знав Мене в тілі».

Д. Б.

ШКАЛА ЦІННОСТЕЙ

«Будете, як боги» (Бут. 3:5), — самі ці слова підштовхнули Єву з'їсти плід забороненого дерева, саме через ці слова була «проклята земля» (Бут. 3:17). І наслідки цього прокляття нам доводиться пожинати по сьогодні.

Відтоді людство стоїть перед вибором, який можна сформулювати наступним чином: «Ніхто не може двом господарям служити: бо або одного полюбить, а другого буде ненавидіти; або одного триматиметься, а другим знехтує. Не можете служити Богові й мамоні» (Мт. 6:24), або ж — Богові та богу світу цього. Проте під «богом світу цього» не треба розуміти виключно сатану, або «Вельзевула, князя бісівського» (Лк. 11:15). «Богом світу цього» для кожного з нас можуть стати такі звичні речі, як статки, слава, визнання людей та багато інших, часто зовсім непоганих речей. Проте непоганих лише за однієї умови, якщо вони на займатимуть (затулятимуть, як варіант) у нашому житті Бога.

Між іншим, затуляти, відвертати від Бога можуть не тільки матеріальні речі, але й люди, при чому не тільки відомі політичні постаті чи кінозірки, але й близькі. От чому Спаситель попереджає: «Хто любить батька чи матір більше, ніж Мене, недостойний Мене; і хто любить сина чи дочку більше, ніж Мене, недостойний Мене» (Мт. 10:37). Це жодною мірою не заклик відкинути рідних і близьких, це просто Боже застереження стосовно шкали цінностей у нашому житті: «Учителю, яка заповідь найбільша в Законі?». Ісус відказав йому: «Полюби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією думкою твоєю. Це є перша і найбільша заповідь. Друга ж подібна до неї: люби ближнього твого, як самого себе. На цих двох заповідях утверджується весь Закон і Пророки» (Мт. 22:36-40).

«Весь Закон і Пророки» — тобто Старозавітні Писання, які на той момент являли все, що хотів Господь сказати людству. У цих двох заповідях містився увесь задум Божий стосовно світу і кожного з нас. І в цьому задумі любов до Бога має бути поставлена на чільне місце — лише за такої умови ми зможемо

по-справжньому полюбити ближнього та своїх близьких.

Проте багато людей вперто намагаються поставити себе, інших людей, матеріальні та нематеріальні речі на місце Бога, і в підсумку зазнають краху в житті та/або «загибелі корабля у вірі» (1 Тим. 1:19). І не тільки в земному житті але й у потойбічному житті, житті майбутнього віку.

«Не бачило око, і вухо не чуло, і на серце людини не приходило те, що Бог приготував тим, хто любить Його» (1 Кор. 2:9), — це одне з небагатьох повідомлень стосовно цього життя, що містяться в Біблії. Часто цей стан прийнято називати «раєм». Нехай буде так, адже потрібно якось позначити наш позаземний стан (звичайно, не в сенсі космічних, міжгалактичних подорожей). Проте в цьому стану є одна суттєва ознака: там перебуває Бог. І якщо ми хочемо потрапити після тілесної смерті в це чудове місце, нам навчитися жити з Богом саме в цьому, земному житті.

А інакше для тих, хто не бажає мати стосунки з Богом тут, там не знайдеться місця, а точніше, вони самі не захочуть перебувати там, бо самі оберуть для себе пекло.

СПАСИ МЕНЕ... ЗАВТРА

Досить часто можна почути від людей, які вважають себе віруючими: «Не конче змінюватися вже, я щиро покаюся перед смертю».

Покаяння перед смертю, напевно, можливо. Але покладатися на це в жодному разі недопустимо. І річ не в тому навіть, що можна банально не встигнути. Сама постановка питання має на увазі тут дуже серйозну проблему, без осмислення якої навряд чи вдасться відповісти на це питання.

Ми, непомітно для себе, звикли до обману. До того, що обманюють нас, і до того, що ми самі теж обманюємо інших. Ні, звичайно, ми не даємо неправдивих свідчень у суді і не займаємося шахрайством, вимагаючи гроші в довірливої публіки. Наші обмани маленькі, дрібні, у них немає мерзенності і зради, там лише звичайне бажання трохи спростити собі життя.

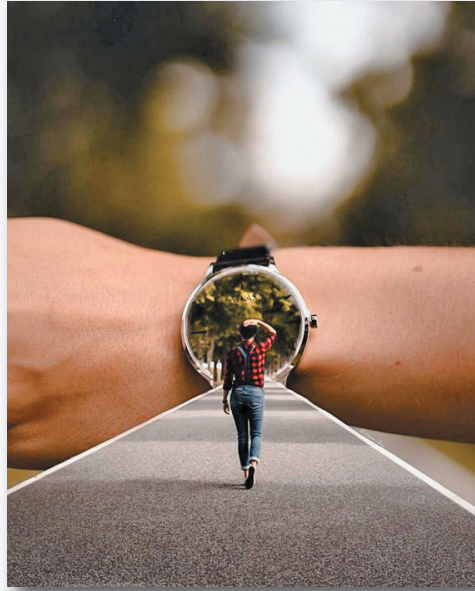
Наприклад, прикинутися, що тебе немає вдома, коли до тебе прийшов небажаний гість. Чи сказати начальникові, що ти хворий, коли проспав і запізнився вранці на роботу. Або ж — просто не відповісти на телефонний дзвінок, потім пояснивши людині, яка телефонувала, що ти не помітив її виклику.

Такий дрібний обман став буденним фоном життя безлічі людей, він прокрадається в наше життя потихеньку, поволі виправдовуючись власною нешкідливістю і малозначністю підмінених реалій. Адже насправді нікому від такого обману не стає гірше. Навпаки, начальник не нервуватиме через недбайливість підлеглого, тому, хто вам зателефонував, ви не скажете нічого неприємного, та й візит небажаного гостя теж ще невідомо чим міг закінчитися. Загалом, жодної шкоди, окрім лише вигоди.

Але чомусь щоразу після такого обману залишається якийсь неприємний осад на душі. Так у лісі ненавмисно наткнувшись на павутиння і потім весь день намагаєшся його прибрати, а воно ніяк не забирається. З кожним таким лукавством неначе щось нехороше входить у тебе і непомітно перешкоджає радіти життю, сковує...

Це є наслідки такої «невинної» брехні. Оточеною вона дійсно може не завдавати прямої шкоди. Але той, хто обманув, від неї постраждає неодмінно. Бо будь-яка брехня, навіть найнезначніша, відділяє нас від того, кому ми збрехали. Причому ця людина найчастіше навіть не підозрює про те, що сталося і продовжує спілкуватися з нами, наче нічого й не сталося.

А для того, хто обманув, це спілкування вже отруєне його власною дрібною брехнею. Наслідком цього отруєння стає жахлива річ: людина непомітно для себе перестає любити обдуреного. Адже не можна обманювати того, кого по-справжньому любиш. Чи по-справжньому любити того, кого обманюєш. І якщо вчасно не зупинити цей патологічний процес отруєння любові брехнею, то в результаті той, хто обманює, може навіть зненавидіти

жертву своєї брехні, яка ні про що не здогадується. Але якщо обман так руйнівно діє у відносинах між людьми, то що ж відбувається з тим, хто спробує обманути Бога?

Натисни на гальма!

А відбувається те саме: своєю брехнею людина зводить стіну між Богом і собою. Бог продовжує любити її, але вона вже не може з чистим сумлінням відповідати на цю любов, постійно відчуває провину перед Ним і намагається сховатися від Нього, віддалитися від любові Божої, яка стала для неї викриттям її неправди.

Ось тут і криється головна червоточина ідеї «відмови від гріха в останню мить». Покаяння, відкладене на потім, — це ніщо інше, як наївна спроба обдурити Бога, дивна надія прожити все життя в усвідомленому гріху, а перед самою кончиною раптом сказати Богові: «Каюся-каюся, Господи, тепер це все не важливе!».

Приблизно такі ж міркування бувають у дитячому віці, коли дуже боїшся загинути в авіакатастрофі чи в ліфті, що падає. І для вітхи придумуєш собі «геніальний» спосіб порятунку: виявляється, в останній момент перед ударом об землю, треба просто... відштовхнутися від підлоги і підстрибнути вище. І коли ліфт або літак ударяться об землю, ти будеш у стрибку, зависнеш у повітрі, а потім спокійно приземлишся на вже нерухомі залишки пристрою, що розбився.

Дитині така логіка простима — вона ще не знає законів фізики, а нестерпний страх смерті компенсує тими способами, які їй доступні. Але дорослій людині необхідно розуміти, що у гріховного життя теж є своя інерція. Звичка до гріха формується роками, іноді — десятиліттями. І шансів несподівано відмовитися перед смертю від гріха, що став звичним, у людини приблизно стільки ж, скільки в автомобіліста зупинитися, коли він розігнав машину до двохсот кілометрів на годину і відчайдушно тисне на гальма за двадцять метрів від перешкоди, що несподівано виникла на дорозі. З погляду покаяння

все наше свідоме життя, по суті, якраз і є «гальмівним шляхом», достатнім для зупинки гріховного розгону, виправлення свого життя, свого серця.

Відкладаючи цей тривалий і непростий процес на останні години життя, людина може обдурити хіба що саму себе, але ніяк не Бога.

Два розбійники

То чи може людина покаятися перед смертю і отримати спасіння? Так, безперечно, може. Євангелісти, описуючи розп'яття Христа, згадують про двох страчених разом із Ним злочинців.

Найдетальніше розповідає про це євангеліст Лука: «Вели і двох злочинців з Ним, щоб убити. І коли прийшли на місце, що зветься Лобним, тут розп'яли Його і злочинців, одного з правого, а другого з лівого боку... Один з розп'ятих злочинців хулив Його, говорячи: якщо Ти Христос, спаси Себе і нас. Озвався і другий, і докоряв тому, і казав: чи ти не боїшся Бога, коли й сам на те саме засуджений? І ми засуджені справедливо, бо достойне за діла наші одержали; а Він нічого лихого не вчинив. І сказав Ісусові: пом'яни мене, Господи, коли прийдеш у Царство Твоє! І сказав йому Ісус: істинно кажу тобі: сьогодні ж будеш зі Мною в раю» (Лк. 23:32-33, 39-43).

Приклад спасіння одного зі злочинців дуже яскравий і переконливий. Дійсно, людина покалася, коли жодної надії виправити своє життя в неї не було. І Господь прийняв це покаяння і ввів її в рай. Але от питання: якщо це — один із «робочих» варіантів шляху до спасіння, то чому ж другий розп'ятий розбійник не скористався цим способом? Невже він просто не хотів потрапити в рай і тому лаяв Ісуса навіть перед смертю? Справедливий і доброзичливий слова його товариша в спільних стражданнях не пробудили в ньому ні розуму, ні совісті. Він так і помер на хресті у своїй запеклості, не отямившись, не покавшись, не відкривши своє серце благодаті Христовій.

Така різна поведінка двох розбійників в останні години життя є найпереконливішим свідченням того, що далеко не кожна людина перед смертю може виявитися здатною на покаяння. Смерть, що наближається, лише виявляє той зміст душі, який людина формувала своїми думками, словами, вчинками упродовж усього життя.

Люди із власного життєвого досвіду добре знають, що не буває раптових добрих змін у людському серці, що будь-яка така зміна має бути підготовлена нехай маленькими, але реальними кроками в бік добра. Вони, як певний, ледве помітний пунктир, проходять через гріховне життя людини, ведучи її до тієї точки, де їй необхідно буде зробити вирішальний вибір між добром і злом. І якщо ці кроки не будуть зроблені, якщо людина цілком усвідомлено грішить, сподіваючись обдурити Бога формальним покаянням перед смертю, то її вибір може виявитися страшним і несподіваним навіть для неї самої.

Тільки не зараз!

Розсудливий розбійник побачив свої гріхи, жахнувся через них і визнав, що гідний смерті і пекла. Саме таке ставлення до самого себе відкрило йому духовні очі, після чого він зміг побачити у

вмираючому поряд з ним Страждальцеві — Творця світу й насмівився звернутися до Нього з проханням про прощення.

Але, перш ніж приміряти на себе його подвиг, напевно, не зайвим буде подумати і про іншого розбійника, розп'ятого в той великий день на Голготі. Чи не буде ближчим для нас саме його приклад? Чи не схожі ми швидше на нього — у цьому своєму лукавому прагненні обдурити Бога раптовим «покаянням на фініші»?

«Я не готовий зараз мінятися, але вірю, що Бог прийме мене, навіть якщо я вибачуся в останню мить» — думка зовсім не нова. Ще в IV ст. блаженний Августин писав у своїй «Сповіді»: «А юнаком я був дуже жалюгідним, і особливо жалюгідним на порозі юності; я навіть просив у Тебе цнотливості і казав: «Дай мені цнотливість і стриманість, тільки не зараз». Я боявся, аби Ти відразу ж не почув мене і відразу ж не змінив від злої пристрасі: я вважав за краще тамувати її, а не загасити».

Августин називає такий стан жалюгідним. Це дійсно дуже жалюгідне видовище, коли людина усвідомлює, що грішить, але при цьому не може, а головне — не хоче залишити заняття, яке й сама вважає неналежним. І Бога вона просить, по суті, залишити її в спокої, наодинці з улюбленим гріхом, у надії, що, можливо, колись щось зміниться.

Але будь-який гріх неможливо виправити так легко, як стерти гумкою текст, написаний на папері олівцем. А тим більше тяжкий гріх, до якого душа прикипіла настільки, що людина не в змозі відмовитися від нього навіть перед лицем Божим.

І якщо людина, яка грішила все життя, все ж встигне сказати перед смертю: «Господи, каюся!», користі їй від цього буде небагато. Бо вуста говоримуть одне, а серце — зовсім інше, і душа її, як і раніше, буде прив'язана до гріховної насолоди.

Справжнє покаяння полягає не в словесній формі, а в тому, щоб усвідомити свої гріхи, відчувати за них біль, зненавидіти їх, попросити в Бога прощення в молитві з твердим наміром ніколи більше не повертатися до них. На все це потрібен час, іноді досить значний, якого в людини перед смертю вже не буде.

І замість нескінченної спроби обдурити Бога, свою долю і себе самого куди простіше почати роботу над власними помилками зараз же, не відкладаючи її ні на день і не втішаючись наївною брехнею. Надія на покаяння в останню мить — це лукавство, що веде до загибелі. Але зовсім не тому, що Бог не простить. А тому, що сама людина не зможе миттєво розлюбити гріх, який став головним змістом і цінністю її життя. Для християнина це ніякий не шлях, а бездоріжжя, вічна безвихідь.

Шлях же для християнина може бути лише один — йти вслід за Христом до Отця, у Царство Боже. А увійти туди в обнімку з улюбленим гріхом неможливо, цей липкий твар'як треба відірвати від себе до того, як перед людиною відчиняться брами Вічності.

Тому єдиною порадою для тих, хто сподівається на покаяння в останню годину, можуть бути слова Священного Писання: «Отож, уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, але як мудрі, використовуючи час, дні бо лукаві!» (Еф. 5:15-16).

Олександр Ткаченко.

«БОГОСЛОВ'Я» ГУМОРУ

Бог безмежно милосердний. Він простив Давидові його перелюб і вбивство, простив митникові, який був зрадником і скнарою, простив розбійникові на хресті. Однак є дещо, що не дає Господу розливати Своє милосердя, чого Бог не може в нас терпіти, — це наша непорушна, абсолютна серйозність, відчуття себе кимось важливим. Тоді Бог ніби розводить руками. Наше відчуття важливості для Нього смішне й абсурдне. «Але Той, Хто на небесах пробує, посміється» (Пс. 2:4).

Коли ми глянемо на себе у світлі віри, то побачимо, що всі наші претензії на абсолютну серйозність і визнання просто смішні.

Усвідомленню значимості власної особи значною мірою протистоїть «чеснота» гумору. Вона вкрай

потрібна для зміцнення нашої віри, тобто для бачення світу в справжньому світлі й справжніх співвідношеннях. Гумор — це бачення світу через призму абсурду й недоречності. Покровителем гумору вважають св. Томаса Мора. На цю тему існує також чимало літератури таких авторів, як Г. К. Честертон, К. С. Люїс, Б. Маршал, Ф. Шид та інші, які пишуть про релігійну цінність комізму, про гумор як релігійний засіб на службі віри, про «богослов'я» гумору.

Янсенізм як загроза віри

Великою загрозою для віри стала в XVII столітті ересь янсенізму. За вченням голландського богослова Корнелія Янсена, через первородний гріх людська природа цілковито зіпсувалася і була віддана у владу хоті. Бог дає благодать тільки вибраним, а решту прирікає на вічне осудження. Цей песимістичний погляд на людську природу людини був пов'язаний із твердженням, що Христос вмер не за всіх без винятку людей, а лише за вибраних.

Янсенізм ставив вимоги, зокрема й стосовно таїнства Євхаристії, які фактично неможливо виконати. Для того, щоб приступити до причастя, потрібно було відповідати таким стандартам, до яких звичайний християнин не може дотягнути. Від нього вимагали повного визволення навіть від малих гріхів й абсолютно чистої любові до Господа. Причастя ставало винагородою за чесноту, а не духовною поживою для зміцнення віри й любові. В янсеністських храмах віяло сумом, жахом і страхом. Людина стала боятися Бога. І лише іноді наважувалася приступити до причастя.

Осередком янсенізму стало цистерціянське абатство в Порт-Роялі. Про дух, що там панував, може свідчити «Розарій до святих дарів», що його написала одна з тамтешніх сестер. У ньому підкреслювалося все, що відділяє Бога від людини. Бог поставав у цій молитві не як милосердний і люблячий Отець, а як абсолютний, неприступний, жорстокий і суворий Владика. За янсеністським вченням, християнин мав постійно каїтися у своїх гріхах, тож не міг дозволити собі радість. Його життя мало бути позначене печаллю від усвідомлення власної гріховності. Настоятелька пансіонату для дівчат у Порт-Роялі, рідна сестра Блезе Паскаля, у правилах поведінки для своїх вихованок заборонила сміх, навіть усмішка була не бажана.

Церква кілька разів засуджувала янсенізм, але його наслідки відчувалися й досі. Наслідком янсенізму є не біблійний страх перед Богом, бачення в Ньому лише справедливого й суворого Судді. Але ж найвищий вияв християнської віри — це радість, що є наслідком відкриття Божої любові, на яку можна спертися і якій можна довіритися. Таке переживання віри усуває драматичний фаталізм і щодо власного зла, яке наше покаяння може перетворити на «спогад». Християнська радість, що випливає з віри, є ніби випроміненням Божої любові. Це віра

говорить нам усміхатися до Бога, радіти Його любові, а на себе, такого поважного, дивитися з певної відстані і з перспективи гумору.

«Чеснота» гумору дозволить перемогти отруту суму, якою сатана намагається проїняти душу.

Християнське почуття гумору допомагає в боротьбі і зі своїм власним «я». Для багатьох це дуже серйозний, абсолютний і недоторканий ідол. Гумор у боротьбі з ним стає своєрідним актом віри.

Це стається тоді, коли ти, дивлячись на себе, намагаєшся побачити своє власне «я» в істинному світлі: адже по-справжньому я — таке маленьке «ніщо». Чому ж я роблю з себе центр всесвіту, чому свої справи вважаю найважливішими, чому аж так сильно переживаю через свої помилки й труднощі?

Достатньо поглянути на це все з дрібною поблажливостю, щоб побачити, що всі твої турботи, страхи й клопоти просто смішні перед тією єдиною дійсністю, якою є Бог. Християнський гумор — це спосіб позбавити власне «я» свого трону. Тоді буде викрита твоя пиха й марнославство, усе те, що претендувало в тобі на велич чи народжувало страх.

Тому християнський гумор відіграє важливу роль у збереженні психічної рівноваги людини.

РЕЛІГІЙНІ ФАНАТИКИ НЕ ГУБИМО СПОНТАННОСТІ

Хтось сказав, що фанатик — це посвячений християнин, готовий померти за Христа, а релігійний фанатик готовий убити заради Христа. Справді, між цими поняттями є різниця, і вона проходить межею в тому, як ми ставимося до людей.

Виявляється, людиноненавистництво може мати релігійне забарвлення. Ісус одного разу сказав фарисеям: «Горе вам, книжники та фарисеї, лицемери, що обходите море та землю, щоб придбати нововірця одного; а коли те стається, то робите його сином геєни, вдвоє гіршим від вас!» (Мт. 23:15).

Але чому навірена через фарисеїв у юдейську віру людина стає, за словами Ісуса, гіршою за них аж удвоє? Чи настільки згубним було вчення фарисеїв, що неюфіти (новонавернені) ставали на шлях смерті?

На десять віршів вище Христос говорив про фарисеїв: «... все, що вони наказують вам дотримуватися, дотримуйтеся і робіть; у справах же їх не чиніть, бо вони говорять, і не роблять» (Мт. 23:3). Отже, згубний шлях фарисеїв полягав не в їхньому вченні, а в їхній поведінці, способі життя, ставленні до людей.

Фарисейство — це сектантська закваска, що призводить до мислення «кошерне — некошерне» щодо людей. Наші — не наші. Правильні — неправильні. Чисті — брудні. Гідні — негідні.

Ось чому вони гідливо дивилися на Христа, коли грішниця торкалася Його, або коли Він їв з митниками й грішниками, або коли в притчах ставив за приклад самарян.

Вони хотіли побити Його за те, що Він уздоровив у суботу. Закон, або, краще

сказати, своє уявлення про Закон було для фарисеїв вищим і важливішим від такого поняття, як людяність.

Коли був зцілений сліпонароджений, батьки прозрілого боялися, що їх відлучать від синагоги. Це і є закваска духа страху, обмеженості та безвиході.

Навернені в юдейську віру язичники ставали гіршими за фарисеїв тому, що їхній неюфітський запал приводив їх до зневаги, вони переставали бачити в людині людину, відверталися від своїх близьких і рідних. Ці новонавернені починали любити закон, але ненавидіти людей.

Чому гірше удвоє? Саме тому. Не може не бути гіршою удвоє людина, яка не просто вірить, а вірою діє: зраджує, принижує, підносить себе, стереже одяг людини, яку побивають камінням, і дивиться на «невірного» з презирством.

Христос сказав берегтися закваски фарисейської. А це означає, що спокуса поставити релігійну систему вище за людину була і в апостолів, залишається і в нас.

Ніяка церковна система не має бути вище за особистість. Не кидайте невірних друзів через те, що вони невірні.

Не ставте ультиматум чоловікам, мовляв, кинеш курити, тоді поговоримо про близькість. Не гидуєте «недуховними розмовами» про різне. Любіть людей і не відправляйте їх у своїй свідомості до нижньої касті тільки через те, що вони вірять не так, як ви. Вони не гірші за вас, їм просто потрібна любов Христа через вас, а не фарисейське відчуження.

Церковна система може вкрасти людяність, якщо вона, як і фарисейська, стоїть вище за людину, якщо за похід парафіянина в іншу церкву його викликають на килим, якщо ти переставеш підтримувати звичайні, невинні світські розмови, а приходячи на день народження до невірючого друга, ти хочеш його спасти, а не привітати.

Релігійні фанатики відправляють тебе в пекло, не вірять у твоє спасіння, гидує сплукванням із тобою, якщо ти належиш до іншої конфесії. Вони замкнуті у своїй запеклій релігійній субкультурі і бояться дружби з інакодумцями. І нам, тим, хто вірує в Ісуса Христа, необхідно це долати, тому що наш Начальник і Творець віри не був таким.

Якою була першоапостольська Церква і наскільки ми відповідаємо тому початковому зразку? Якби в той час були доступні сучасні технології, то ми би прискіпливо вивчали кіноплівки подій, які відбулися в день П'ятидесятниці, аналізували перші зібрання, проповіді, порівнювали би зі своїми... На щастя, вже тоді була доступна писемність, через що ми маємо певне уявлення, як все було і, відповідно, — як має бути.

Вивчаючи ці тексти, бачимо, що служіння в новозавітній церкві були більш спонтанними. Простіше кажучи, живішими й непередбачуваними. Дух Святий, так би мовити, мав більше свободи для проявів.

Елементи проявлялися в проповіді, співі, характері зібрань. Часто відбувалися речі незаплановані й непередбачувані — як от випадок з Ананієм і Сапфірою (Дії 5).

Коли церква сходилася разом, то кожен мав псалом, науку, мову, об'явлення, вяснення. Пророки промовляли по двох чи по трьох, коли ж відкриття отримували інші з тих, хто сидить, то перші замовкали (1 Кор. 14:26-27).

Давно вже немає таких спонтанностей. Чи є зараз десь церкви, де проповідь той, хто отримав слово від Бога? Чи лунають псалми від наповнення Духом?

Чи пророкують одночасно декілька пророків? Чи невірющий, зайшовши в зібрання і почувши, як відкриваються таємниці його серця, паде ниць і каже: «Істинно між вами — Бог!»?

Будь-який рух прямує до інституалізації, структурованості, традиційності. П'ятидесятницький — також. На декількох репетиціях ми вивчаємо пісню, щоби раз заспівати її в зібранні; знаємо, хто буде проповідувати через місяць, у неділю вранці чи ввечері; пишемо програми зібрань.

Утім, це нормально, це теж від Духа Божого. І така практика (графік проповідей, наприклад) видається раціональнішою, ніж її відсутність.

Але не губимо остаточно і отієї спонтанності, характерної для першоапостольської церкви.

Олександр Геніш.

ЗВІДКИ ВЗЯЛИСЯ ФАРИСЕЇ?

Більшість наших сучасників чули про фарисеїв з одного-єдиного джерела — із текстів Нового Заповіту. Як наслідок, побутує думка, що фарисеї — це такі нехороші люди, які постійно заважали Ісусові та його учням жити й радіти. Насамперед згадуються невітні слова Господа, який викривав фарисеїв за лицемірне ставлення до віри, до Закону, до самих себе і до інших — за те, що згодом отримало назву «фарисейство».

Така уривчастість в історичній обізнаності породжує три вельми поверхневі уявлення про фарисеїв і фарисейство:

Усі фарисеї фарисействували. Фарисействували тільки фарисеї.

Зі зникненням фарисеїв не стало і фарисейства.

А тому те, що Ісус говорив тоді їм, нас не стосується. Усі три твердження необґрунтовані. Серед фарисеїв було досить багато людей, гідних широї поваги. Наприклад — згадані в Євангеліях члени синедріону (вищої юдейської ради) Никодим та Йосип Ариматейський. Фарисеями були такі відомі вчителі, як Шамай і Гіллель. Учень Гіллеля Гамалііл був наступником Савла з Тарса, майбутнього апостола Павла. Та й сам Павло був потомственным фарисеєм — «фарисеем фарисеевичем», як він особисто засвідчив про себе перед синедріоном (Дії 23:6).

Найбільше про фарисеїв відомо з праць історика Йосипа Флавія. Імовірно, він і сам був фарисеєм, тому важко заідеологізувати його в неупередженості оцінок їхньої діяльності. Проте в правдивості викладених ним фактів сумніватися не доводиться.

З погляду біблійної історії поява фарисеїв (євр. перушім, «ті, що відокремилися») належить до міжзавітного періоду, інакше званого «чотириста років мовчання» — часу, коли після останнього старозавітного пророка Малахії Господь більше не послав пророків Своему народові аж до приходу Івана Хрестителя. Але за ці чотири століття відбувається ціла низка знаменних подій.

Так, після смерті Олександра Македонського підкорені ним території переходять під владу діадохів (наступників). Ізраїль, як між молотом і ковадлом, опиняється між володіннями Селевка (Сирія) і Птолемея (Єгипет). Сотню років він, «як корабель у штормі, який хвилі б'ють з обох боків» (Йосип Флавій), був об'єктом їхніх взаємних територіальних претензій та ареною воєнних дій, аж поки, зрештою, не опинився під впливом Сирії — найбільшої з «пост-Олександрових» держав.

Євреї категорично відмовлялися шанувати загальноновизнані святині «сирійського світу» і тому були неминуючо незручними для «старшого брата», який постійно побоювався каверзи з їхнього боку. Тому Селевкіді проводили стосовно Ізраїлю політику цілеспрямованої асиміляції.

Північний сусід всіляко сприяв формуванню корупційної залежності єрусалимських еліт, щедро обдаровуючи місцеву знать і священників. Ті були звільнені від сплати особистих податків, а первосвященник навіть отримав право стягувати податки і, по суті, став главою національної автономії. На сплату за надані дари та привілеї юдейська еліта охоче підтримувала елліністичні реформи північних

благодійників.

Однак далі цього справа не йшла. Євреї вперто відмовлялися служити будь-яким богам, крім свого власного. Ба більше, у країні постійно тривала боротьба між угрупованнями, які просуvalи своїх кандидатів на жадану посаду первосвященника. Це призводило до міжусобиць і зводило нанівець усі зусилля сирійців щодо досягнення стабільності в регіоні. Не допомогло навіть введення Антіохом IV Епіфаном сирійських військ до Єрусалима і встановлення в місті поліцейського режиму.

Двома роками пізніше, коли Сирія зазнала невдачі в черговому поході проти Єгипту, в Єрусалимі поширилася чутка про загибель царя. Вуличні сутички переросли в масові заворушення. Тоді Антіох з метою «остаточного вирішення» єврейського питання вдається до крайніх заходів. Бажаючи радикально «виправити» ситуацію, раз і назавжди покінчивши з юдаїзмом, він плондує місто, перетворює храм на святилище Зевса Олімпійського, наказує знищити всі примірки Тори, а також під страхом смерті забороняє робити обрізання, дотримуватися суботи й відзначати юдейські свята. На довершення всього сирійський цар оскверняє храмовий жертвник,

власноруч і прилюдно зарізавши на ньому свиню.

Результат перевершує всі очікування. Міжусобиці чвари миттєво припиняються — в юдеїв з'являється спільний об'єкт ненависті, що об'єднує всіх. Починається національно-визвольна війна під проводом первосвященника Маттафія Хасмонея. Роль головнокомандувача виконує його старший син Юда на прізвище Маккавей, що означає «молот».

Після смерті Маттафії Юда стає первосвященником. 25-го числа місяця кислева 165 р. до н. е., рівно через три роки після того дня, коли храм було сплюндровано, Маккавей захоплюють храмову гору й очищають храм (на честь чого встановлюють хануку, свято відновлення — єдине зимове свято євреїв — див. Ів. 10:22). Згодом, визнавши політичну та релігійну незалежність Юдеї, Дамаск звільняє євреїв від щорічної данини, а також надсилає до Єрусалима золоту корону та пурпурову мантию.

Але зі зникненням зовнішнього ворога в Ізраїлі знову загострюється внутрішній конфлікт. Цього разу — між елліністами (прихильниками прогресивного грецького способу життя) і консервативними послідовниками ортодоксального юдаїзму. Останні отримують найменування «хасидим», «вірні» — згідно з текстом «Вірні Господу, співайте Йому, славете ім'я святе Його» (Пс. 29:5, тут — «святі», в інших місцях також перекладається як «милостиві», «праведні», «милосердні»).

Коли Симон Маккавей, син Юди, отримує титул «царствений священник», хасиди відкидають прийняття первосвященницької честі за призначенням язичницького царя. Елліністи ж убачають у поєднанні політичної та духовної влади початок виконання месіанських обітниць. Тим паче, що з часом межі Ізраїлю розширюються до кордонів часів Соломона, на землю Палестини приходить спокій, і навіть «закляті друзі» Ізраїлю ідуть (нащадки Ісава) вимушено приймають юдаїзм.

Десь у цей період часу в лоні хасидизму і виникає рух фарисеїв, що «відокремилися». Розчаровані корумпованістю храмової еліти, фарисеї проголошують особисту праведність вищим пріоритетом і вирішують слідувати в повсякденному житті вимогою чистоти й святості, які, згідно із загальним уявленням, стосувалися винятково священників.

Сергій Головін.

СВО ПОВЕРТАЄТЬСЯ ДОДОМУ

Усім російським євангеликам, які вирішили мовчати щодо російської агресії проти України, заявляючи, що то гріх руйнує Україну, і що то все від Господа (це Господь за всім стоїть), і що українцям треба впокоритися «под крєпкую руку Господа і ідті в плен»...

Бажаю вам дотримуватися богословської послідовності. Якщо в себе на сайтах, ТГ-групах, в особистому листуванні ви свідомо захищали позицію мовчання і давали псевдодуховну оцінку російській агресії проти України, то й тепер мовчіть щодо всім відомих подій: будьте духовно і практично послідовними.

Якщо Господь допустив це в Україні, як ви дуже багато разів говорили й писали, то будьте послідовними: прийміть і те, що Господь допускає в Росії, і те, що Він ще допустить...

Потрібно визначитись: або Господь зруйнував імперію радянського союзу за молитвами Своїх дітей, кров яких під Його престолом волає ще й нині, кров убитих і закатованих за Його ім'я, тих, чие життя спалювала радянська людодержська влада, або Господь «ні при чьом» і це все зробив Захід супроти волі Господа, супроти крові й молитов мучеників... Або, або...

Якщо хочеться бути поза політикою, то не потрібно коментувати ні західних санкцій, ні питань нібито

релігійної (не)свободи в Україні, ні нібито русофобії «на рівном місці і ні за що»...

Ті з вас, хто обрав мовчання з 24 лютого 2022 року, продовжуйте зберігати мовчання, не коментуйте публічно нічого. Залишайтеся богословськи послідовними...

І видавати мовчання Христа за гідний приклад, як багато хто з вас вказував, тут недоречно. Христос мовчав тільки щодо окремого питання і перед лицем викуплення людства від влади гріха хресною смертю. Про зло Христос не мовчав — усе Євангеліє саме про це...

Ви багато разів говорили мені особисто: «Не спорь с Господом, еслі Он допустілі, смірсь!» Бажаю вам не сперечатись з Господом, якщо Він щось

допускати і для вас...

Якщо ви вирішили припинити мовчати, то почніть не мовчати з подій 2014 року, з «восімь лет», з 24 лютого 2022 року... Засудіть ідеологію, яка знищила стільки невинних життів... Відмовтеся від «синдрому Бога», щоб оцінювати, за що і кого Бог карає... Згадайте гріхи росіян, російської влади, спецслужб, радянщину, подивіться на те, що відбувається у вас в регіонах і як там живуть люди... За які гріхи?

Ми або виключно жителі небес і нічого тоді не коментуємо, що б і де не відбувалося, або, якщо коментуємо, то визнаємо, що ми ще й жителі землі, як і молимося в Господній молитві щодо волі Божої: «... як на небі, так і на землі...» Будьмо послідовними!

Якщо обираємо коментувати тільки однобоко, то це лицемірство і ніщо інше. Посіяно багато... Дуже багато з вас обрали мовчати. І жнива будуть потужними. А ви продовжуйте мовчати...

Я особисто вдячний всім, хто не просто засудив війну росії проти України, а засудив російський імперіалізм і ідеологію рузького міра, тим самим визнавши, що російська імперія не є Царством Божим із традиційними християнськими цінностями, а ідеологія рузького міра не є «Євангелієм Царства Божого»...

Будьмо послідовними. Або мовчімо до кінця, або вчимося визнавати зміни у своїй позиції, поглядах, ставленні... СВО рано чи пізно повернеться додому — пожинати посіяне. І ще можна перейти на бік Євангелія, Доброї Новини про те, що Ісус — Цар, що Його Царство — не про імперію чи ідеологію і не про традиційні релігійні цінності...

Тарас Дятлик.

НЕ ІГНУЄ НЕЙТРАЛІТЕТУ ПЕРЕД ОБЛИЧЧЯМ ЗЛА

Людину, яка заявляє про нейтралітет щодо війни росії проти України та геноциду українського народу, я вважаю відповідальною за звірства, скоєні росіянами. Не може бути нейтралітету перед лицем зла.

Війна росії проти України та геноцид українців змінили мене. Росіяни вбили трьох моїх друзів; вони обезголовили, катували, згвалтували та кастрували тисячі моїх співвітчизників; вони знищили звичайне життя мільйонів українців.

Раніше я був толерантнішим і сприймав різні точки зору. Але нині моє бачення стало чорно-білим. Війна набула особистого характеру. Біль став особистим.

Коли вас бомблять майже щодня протягом півтора року поспіль і вашу країну окупувають — це особисте. Думаю, кожен із нас вже втратив когось, — чи на полі бою, чи коли ракети або іранські безпілотники бомбили цивільну інфраструктуру.

Майже щодня і щодня чути вибухи. Ви починаєте свій день, читаючи новини про наступних кількох людей, госпіталізованих або загиблих через те, що іранські безпілотники чи російські ракети врізалися в ще одну будівлю. І це може бути будинок, де живуть ваші близькі чи друзі.

Тож коли я зустрічаю людину, яка заявляє про нейтралітет щодо цієї війни та геноциду українського народу, я вважаю її відповідальною за всі звірства.

Хто наважується засуджувати українця за те, що він не подав руку російському, білоруському чи іранському спортсменам? Наскільки треба бути моральним банкрутом, щоб судити жертву, яка не хоче потиснути руку агресору? О, але, можливо, ці

спортсмени не підтримують свої уряди. Що ж, якщо вони не підтримують, то нехай говорять! Але ні, вони мовчать. Моральні банкрути.

О, але їхній уряд посадив би їх у в'язницю за їхню позицію. Та годі! Ми, українці, ціною багатьох життів збили кілька політичних режимів, які хотіли стати диктатурами. Ми протестували. Ми — вільні люди! Ми платили ціну і платитимемо надалі. Бо свобода не буває безкоштовною. Свобода має ціну. Для нас, українців, ціна особливо висока. Але ми готові платити її. Бо краще вмерти, ніж жити в рабстві.

Якщо ви вирішили зберігати нейтралітет і мовчати — це ваш вибір. Але цей вибір означає, хто ви є. Ви — боягуз, мовчазний прихильник зла, «хороший росіянин»...

Ось цитати деяких людей, які добре розуміли, що немає нейтралітету перед обличчям зла.

Дітріх Бонхеффер: «Мовчання перед обличчям зла саме собою є злом; Бог не залишить таких невинними. Не говорити — означає говорити. Не діяти — означає діяти».

Елі Візель: «Ми завжди маємо ставати на чийсь бік. Нейтралітет допомагає гнобителю, а не жертві. Мовчання підбадьорює мучителя, і ніколи — мученика».

Данте Аліґ'єрі (перефразовано): «Найспекотніші місця в пеклі зарезервовані для тих, хто в часи великої моральної кризи зберігав нейтралітет».

Роман Шеремета.

ДО КОГО ПРИХОДИТЬ ФІНАНСОВИЙ УСПІХ

Приповіді Соломона відкривають три риси фінансово успішної людини.

Працьовитість

Багатством хочеться швидких грошей. Проте такі гроші швидко й закінчуються. «Багатство, заскоро здобуте, поменшується, хто ж збирає помалу примножує» (Пр. 13:11).

Працьовита людина не залишиться без прибутку. Кожен хоче лікуватися у найкращого лікаря, навчати дітей у компетентного вчителя, авто довіряємо найкращому майстру. Але щоб стати найкращим, потрібно багато працювати.

«Хто оброблює землю свою, той хлібом насичується, хто ж за марницею гониться, той позбавлений розуму» (Пр. 12:11).

«Роботяща рука пануватиме, а лінива даниною стане» (Пр. 12:24).

Бажання вчитися

«Початок премудрости мудрість здобудь, а за ввесь свій маєток здобудь собі розуму!» (Пр. 4:7).

Якось у підлітковому таборі я спостерігала за грою «Життя за годину»,

де діти за годину мали прожити життя. Для цього були створені різні станції — школа, університет, робота, церква... Вища освіта передбачала більшу зарплату. На мій подив, охочих здобути освіту було мало, як і тих, хто вибрав в церкву. Діти бігли заробляти гроші.

Десь так і в реальному житті. Не всі готові інвестувати час і гроші у професійний розвиток. Та щоб бути успішними, треба бути гнучкими до змін, вчитися і розвиватися.

Щедрість

Вважається, що для збагачення потрібно заощаджувати. Проте принцип Писання парадоксальний.

«Хто щедро роздає, збагачується більше, хто все своє добро приховує, той збідніє» (Пр. 11:24).

Щедрими не народжуються — цю чесноту треба виховати. Добре, якщо батьки закладають її в дітях змалку. Любячи Бога, ми любимо й людей і не залишаємось осторонь їхніх проблем і потреб.

Надія на Бога та життя згідно з Його Словом принесуть успіх у багатьох сферах життя, зокрема і в фінансовій.

Марія Федоранч.

ЛІДЕРСТВО В УМОВАХ ВІЙНИ

Війна викриває й виносить на поверхню те, що приховано глибоко всередині кожного з нас. Вона виявляє людську сутність і потаємні наміри та показує нам самих себе й інших людей з дуже різних боків, приємних і не зовсім. Ми можемо побачити невідому раніше сміливість або неусвідомлене й неприємне боягузтво, непомітні до того здібності або сховані недоліки. Саме з цим пов'язані наші здивування та захоплення, роздратування та розчарування з собою, і людьми довкола під час війни. Такі умови, окрім усього іншого, стають серйозним викликом для лідерів і вказують на критичну важливість питання лідерства.

Виклики війни вимагають від лідера швидко й чітко приймати рішення. До того ж найчастіше їх доводиться приймати в морально двозначних або взагалі багатозначних, вкрай ризикованих і надскладних обставинах та в ситуаціях, коли обмаль часу на роздуми й коли поряд немає нікого досвідченішого чи мудрішого, хто зміг би порадити чи підказати щось доречніше й доцільніше.

Найчастіше такі умови не дозволяють, по-перше, усвідомити, що прийняті рішення матимуть далекосяжні наслідки як для самого лідера і його публічної репутації, так і для людей, від імені яких або заради яких рішення приймалися, а по-друге — взагалі

передбачити ці наслідки.

Саме таке швидке й чітке прийняття рішень, а також готовність брати відповідальність за всі можливі й непередбачувані наслідки, якими б вони не були, випробовує моральні засади лідера та показує, чи має їх лідер взагалі, чи ні.

Справжня мораль лідера полягає не в знанні єдиної можливої відповіді в будь-якій складній і морально неоднозначній ситуації, а в здатності обрати з декількох можливих більш-менш правильних варіантів або той, що послужить найбільшому добру й буде корисним якомога більшій кількості людей, або той, що призведе до меншого страждання меншої кількості людей.

Тобто йдеться не про вміння обирати між правильним і хибним, між життям і смертю або між спасінням і вбивством. Йдеться про здатність та вміння обирати між меншим і більшим злом, меншим і більшим ризиком, меншим і більшим благом, а також — про глибоке усвідомлення неоднозначності або навіть сумнівності вибору, який лідеру треба зробити.

Проте справжня мораль охоплює ще й поведінку після прийнятого рішення. У разі правильного вибору й успіху — поставитися з відповідним смиренням, а в разі неправильного рішення, поразки чи невдачі — визнати власну помилку з належною гідністю та, якщо потрібно, бути готовим зробити це публічно. Тобто лідер має відповідати за свої рішення, особливо за невдачі, та не перекладати провину чи відповідальність на когось іншого.

Така мораль не виникає сама собою або ж у вакуумі. І її неможливо усадкувати. Вона формується, принаймні, повинна формуватися у мирні часи і виявляється та випробовується в часи кризи.

Формування моральних засад — це постійний процес роботи над собою через формування переконань, ціннісних орієнтирів та чеснот. А це, зі свого боку, відбувається завдяки постійному вивченню, осмисленню та застосуванню основоположних принципів, що пройшли неодноразове випробування часом й обставинами. Завдяки аналізу та наслідуванню гідних прикладів тих людей, які не тільки мужньо подолали різні виклики, але й мудро обійшли та перемогли всі можливі спокуси на шляху до самореалізації та самовизначення.

Для мене війна не відкрила нічого нового в лідерстві, вона просто загострила увагу на певних його складових, перетворила лідерство з чогось теоретичного на щось реальне і практичне та по-іншому розставила пріоритети.

Федір Райчинець.

ТОНКІ ЛІНІЇ РОЗМЕЖУВАННЯ

Чим відрізняється віра в невидимого Бога від фантазії? Або де різниця між вірою і самовпевненістю? Межі, які відокремлюють віру від фантазії та самовпевненості, можуть бути тонкими, але вони чіткі й зрозумілі. Нерозуміння цих меж може стати різницею між життям і смертю, між істиною і помилкою, між плідною ходою з Господом і духовним обманом.

Послання до євреїв 11:6 вчить, що «догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду». Віра є основою і фундаментом наших стосунків з Богом. Проте багато хто стверджує, що сам акт віри — довіра до чогось чи когось, чого ми не можемо побачити своїми природними очима, — є актом фантазії та самообману. В очах багатьох скептиків, атеїстів і агностиків віра в Бога Біблії нічим не відрізняється від віри в «Летючого сагеті-монстра», як сатирично стверджують так звані «пастафаріанці».

Дехто може заперечити, що існують численні наукові та логічні докази, які вказують на існування розумного Творця. Але якими б переконливими не були ці аргументи, вони не є основою нашої віри. Вони можуть сприяти вірі, доповнювати і підтримувати її. Але віра вимагає певних кроків у відповідь на наші переконання. Цей вид віри ілюструється численними біблійними уривками, де від слухача вимагалось зробити щось відчутне у відповідь на слово Господнє.

Прикладом може слугувати чоловік із всохлою рукою, який простягнув її за наказом Ісуса (Мр. 3:1-5). Або кульгавий від народження чоловік, який відгукнувся на заклик Павла підвестися. Писання свідчить: «І той чоловік схопився і почав ходити» (Дії 14:8-10).

На глибокому рівні віра вимагає від нас залишити власні шляхи і повністю довіритися Богові і Його Слову (Лк. 9:57-62). Іноді справжня віра вимагає переступити через власне логічне мислення, покладаючись

на вірність Господа (Пр. 3:5-6; Лк. 5:5-10).

Як відрізнити справжню віру від духовної фантазії?

Напевно, кожен із нас знає людей, які були глибоко обмануті. Звідки нам знати, що й ми не обмануті? Як відрізнити правдиву віру від самовпевненості?

Ми відокремлюємо віру від фантазії і самовпевненості, ходячи в глибокому смиренні та розуміючи серйозну відповідальність. Водночас ми не дозволяємо цьому зупинити нас від прояву справжньої віри, яка часто пов'язана з ризиком. Зрештою, вийти з човна і йти по воді за вказівкою Господа — не легко! (Мт. 14:22-31).

Як приклад сучасної духовної фантазії можна навести пояснення одного пастора про його ж пророкування, що Трамп буде переобраний на посаду президента у 2020 році, виголошене у травні 2023 року перед великою церковною аудиторією: «Усі, хто сказав, що ми, як пророки, помилилися, коли пророкували, що Дональд Трамп буде переобраний на другий термін, помиляються. Ми дійсно пророкували, що він буде переобраний, і він був переобраний майже 80 мільйонами голосів. І в очах Бога президентом Сполучених Штатів прямо зараз у судах

правосуддя на небесах є не Джо Байден, а Дональд Трамп». (У цей момент аудиторія, також обманута, аплодує йому на знак схвалення).

Пастор продовжив: «Пророцтво повинно було здійснитися, тому Бог виконав пророче слово. І не має значення, у фізичному сенсі чи ні. Важливо те, що Бог це сказав, і Бог це зробив, Він це зробив».

Це повна нісенітниця. Це самообман на найвищому рівні. Це чиста фантазія. По-перше, ці пророки не говорили, що за Трампа проголосують, але він не сяде в крісло президента. Вони ясно дали зрозуміти, що він залишиться в Білому домі ще на чотири роки. Вигадувати якісь безглузді перекинуті по-факту — це означає заперечувати реальність.

По-друге, все питання в тому, хто сидить у Білому домі і керує країною. Кого хвилює так званий президент Сполучених Штатів у так званих «судах правосуддя на небесах», коли людина, яка зараз приймає важливі рішення для країни, — це той, хто сидить у Білому домі, тобто Джо Байден. Ось що має значення в реальності.

По-третє, якщо ці пророки дійсно чули від Господа, чому вони не розповіли найважливіше — що Трамп буде переобраний, але вибори будуть вкрадені? Хіба не в цьому була справжня проблема? Це

було б схоже на те, якби я пророкував вам, що завтра Господь подарує вам нову машину, але не сказав би вам, що її вкрадуть ще до того, як ви її отримаєте. Врешті-решт, ви все ще залишаєтесь без машини.

З таких фальшивих пророцтв вирости культу, в тому числі й ті, що встановлювали дати другого пришествя Господнього. Коли пророчі дати не збулися, замість того, щоб визнати свою помилку, вони побудували цілі теології на нібито духовній природі Його повернення.

Справжня віра дає справжні результати, тому що вона заснована на правді, включаючи правду про існування Бога і про воскресіння Ісуса з мертвих. І оскільки ми вважаємо Бога і Його Слово абсолютно надійними, ми можемо довіряти Йому, незважаючи на тимчасові протилежні докази. Досить скоро ця віра перетвориться на факт. Досить скоро наша довіра буде виправдана.

У випадку з духовною фантазією все продовжує виходити з-під контролю, аж поки врешті-решт ми не втрачаємо зв'язок із реальністю. Ми все одно будемо «вірими», незважаючи ні на що, і жодні фактичні, протилежні докази не зможуть нас переконати.

Самовпевненість (відомий біблійний приклад — Числа 13-14) виникає тоді, коли ми діємо за власними імпульсами, а не за Божими вказівками, часто через свою духовну незрілість, гордість, впертість чи плотську пристрасність.

Уникнути цього небезпечного ставлення можна, якщо ми будемо: постійно молитися: «Не моя воля, але Твоя, Господи»; смиренно приймати докори; не будемо перебільшувати власну значущість чи духовність; матимемо покірне і шанобливе ставлення до влади; зануримося у Святе Письмо й оновлюватимемо свій розум відповідно до написаного; створимо послужний список кроків у вірі, завдяки якому будемо вчитися розрізняти власні імпульси та голос Духа.

Головне — плекати близькість з Господом і миттєво слухатися Його голосу, вчитися на власному досвіді (зокрема й на своїх невдачах). Справжня віра приносить дивовижні результати в цьому світі і славні плоди у світі прийдешньому. Справжня віра перемагає світ (1 Ів. 5:4).

Майкл Браун.

З БОЖОЮ ДОПОМОГОЮ ВИТРИМАЄМО...

Масштабні й жорстокі ракетні атаки Росії постійно тероризують Україну. Напади відбуваються кожної другої ночі, зазвичай під покровом темряви, руйнуючи спокій, за яким ми всі тужимо. Гудіння сирен під вікном заважає спокійно спати, змушує почуватися виснаженими та зневіреними.

Вплив війни на людський дух глибокий, і неможливо його повністю зрозуміти. Навіть Христос, уособлення сили та стійкості, пережив моменти відчаю, попри те, що ніколи не збився з відданості Своїй місії. Страждання — це універсальний людський досвід, глибоко особистий і трансформаційний. Поки ми страждаємо, ми залишаємося створеними на Його образ, навіть якщо не завжди здатні відобразити Його образ на шляху від Гетсиманії до Голгофи...

У часи страждань природно бажати сховатися від світу. Але ми створені для спільноти, ми вчимося протистояти цій спокусі і

звертатися до інших, хто також страждає. У своїх стражданнях звертайтеся до інших, до тих, кому також боляче на шляху до вічності...

Не впадайте у відчай: наші страждання тимчасові, навіть якщо це займе десяток років...

Страждання ведуть до особистого зростання та трансформації. Шлях до Голгофи — це шлях вгору, а не вниз. Поки ми живі й страждаємо, це шлях вгору...

Залишатися людиною на образ Божий — означає визнати свою вразливість та обмеження, а також гідність та цінність, притаманні кожній людині. Це означає реагувати на страждання зі співчуттям та готовністю допомогти тим, хто цього потребує. На шляху до Голгофи Ісус помітив жінок, що плакали, і зупинився, щоб їх втішити... Ми покликані наслідувати приклад цієї саможертвовної любові: серед свого болю та боротьби звертати увагу на тих, хто також страждає...

Важкі часи формують наш характер, зміцнюють віру і вчать співчуття... Як люди, створені на образ Божий, ми покликані довіряти Його обіцянкам і з нетерпінням чекати дня, коли Він зітре усі сльози...

І з Божою допомогою ми витримаємо...

Тарас Дятлик.

ЯК РОЗВ'ЯЗАТИ КОНФЛІКТ

Кожен лідер повинен вміти вирішувати конфліктні ситуації. Це одна з найважливіших навичок.

Невирішений конфлікт шкодить служінню. Ви не можете бути в гармонії з Богом, не будучи в гармонії з іншими людьми. «Як хто скаже: Я Бога люблю, та ненавидить брата свого, той неправдомовець» (1 Ів. 4:20).

Що ж робити у конфліктній ситуації?

Найперше — виявіть ініціативу. Не чекайте, поки інша людина сама підійде до вас. Будьте миротворцем. Конфлікти ніколи не вирішуються випадково. Робити це можна тільки усвідомлено. Звичайно, ініціатива вимагає сміливості, б все всередині кричить, що краще промовчати. Біблія запевняє, що таку відвагу дає нам любов: «Страху немає в любові, але досконала любов проганяє страх» (1 Ів. 4:18). Коли ваша любов більша за страх, ви візьмете на себе ініціативу і відновите мир у стосунках.

Зізнайтеся у своїй частці відповідальності. Інша людина може бути винна на 99 відсотків, але потрібно смиренно визнати свій один відсоток. Ісус нагадує у Нагірній проповіді, що ми всі маємо вади. І треба подбати про свої «колоди», перш ніж рухатися далі (Мт. 7:3-4).

Іноді відносини заходять у глухий кут. Ми застрягаємо в пастці, чекаючи, що інша людина зробить перший крок. Одне речення може вивести з цієї пастки, і це слово — «вибач». Спробуйте.

Якщо хтось завдає вам болю, це тому, що йому теж завдали болю. Можливо, це були ви, а можливо, хтось інший. Біблія вчить реагувати

на біль інших: «Нехай буде кожна людина швидка послухати, забарна говорити, повільна на гнів» (Як. 1:19).

Бог дав нам двоє вух і один рот неспроста. Слухати потрібно удвічі більше, ніж говорити. Це ключ до розв'язання конфліктів.

Замість того, щоб намагатися змусити інших людей зауважити наші потреби, потрібно спочатку бачити потреби інших. Павло пише: «Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших. Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі!» (Фил. 2:4-5).

Ми всі від природи егоїсти. Але Бог завжди в курсі деталей нашого життя. Ніщо не вислизає від його очей. Написано: «Ти знаєш сидіння моє та вставання моє, думку мою розумієш здалека» (Пс. 139:3). Коли розумієш, що Бог задовольнить усі твої потреби, це робить здатним зосередитися на потребах інших.

Недостатньо просто говорити

правду. Павло радить «говорити правду в любові» (Еф. 4:15). А інакше ми опинимося на неправильній стороні конфлікту. Говорити правду в любові — це не просто говорити те, що правильно. Це також те, що працює найкраще. Правді без любові опираються; правду, загорнену в любов, приймають. Ви повинні показати когось, що любите його, перш ніж ця людина почує правду, якою ви хочете з нею поділитися.

Розв'язувати проблему потрібно без звинувачень. Ви не погрожуєте розірванням стосунків. Ви також не принижуйте нікого. Павло дає цілий список недозволених способів: «Тепер же відкиньте і ви все оте: гнів, лють, злобу, богозневагу, безсоромні слова з ваших уст» (Кол. 3:8).

Зосередьтеся на примиренні, а не на розв'язанні проблеми. Між цими поняттями існує велика різниця. Примирення відбувається, коли ви відновлюєте стосунки. Розв'язання означає, що у вас більше не буде стосунків. Ви ніколи не досягнете повного вирішення, тому що ви ніколи не погодитесь з усіма. У всіх нас різні особистості та різний життєвий досвід. Але ви можете мати добрі стосунки, навіть якщо не можете погодитися в усьому. Ви можете не погоджуватися, не будучи неприємними.

Як лідери, ми повинні бути миротворцями. «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться» (Мт. 5:9).

Конфлікти неминучі. Тож дозволюмо Господу вживати нас для вирішення конфлікту і шанувати цим Його.

Рік Воррен.

№ 6 (225) Виходить щомісяця
ЧЕРВЕНЬ 2023 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 69305299000026001025500907, AT КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726